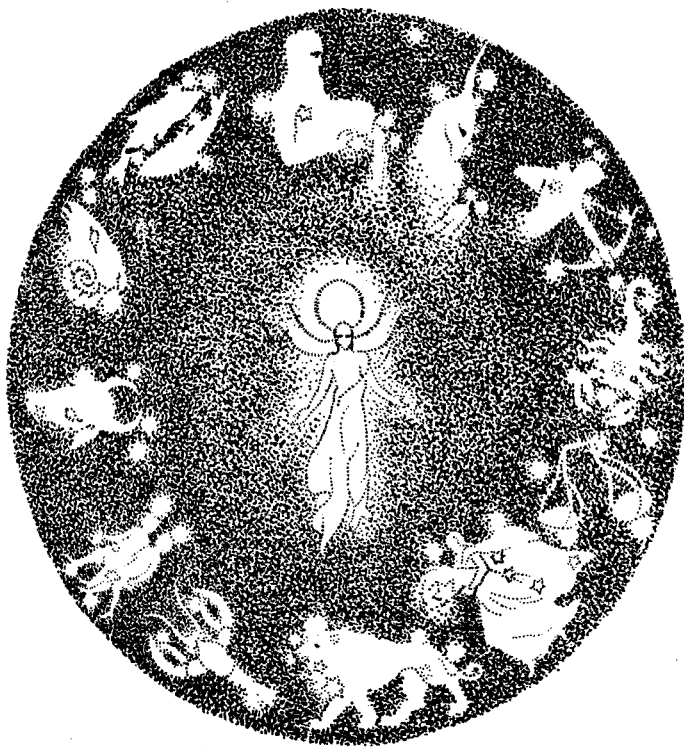

ЖИТНОЗЪРНО

КН. 7-8 ☆ ГОДИНА СЕДМА ☆ 1933.

Настоящата двойна книжка представя 7—8 кн. отъ VII-та год. на сп. „Житно Зърно“. Редакцията моли всички абонати да гледатъ да изплатятъ въ най-скоро време абонамента си. Съ това тѣ ще улеснятъ излизането и на останалитѣ броеве отъ тази годишнина на списанието и ще съдействуватъ реално за великата кауза, на която служи то.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	На своето мѣсто.
Georg Nordmann	Ни въ Ерусалимъ, ни въ Самария.
Ели	Синтетичната цивилизация.
Д. Ат-ва	Симпатия и корелация.
Д-ръ Е. Рафаиловъ	Мисли върху любовта.
Д-ръ Г. Ломеръ	За Натюрелитѣ.
Боянъ Боевъ	Ржката на жената.
Учительтъ говори:	Нови пжтища при отглеждане на растенията.
Ели	Мждростта. За музиката.
	Изъ нашия животъ: Върхътъ на Изгрѣващото Слънце.
* * *	Емануилъ Сведенборгъ (животописъ, идеи и значение)
Теофана	Той.
О. Славчева	Пришествие. Посещение.
Д. Антонова	Вѣчната.
Еделвайсъ	Вѣчното Начало.
* * *	Вести и книгописъ.
Le Maître parle.	L'Ame.

S O M M A I R E

* * *	A sa place.
g.	Ni à Jérusalem ni à Samarie.
Georg Nordmann	La Civilisation synthétique.
Eli	Sympathie et corélation.
D. At-va	Pensées sur l'Amour.
D-r Eli Raphaïloff	Sur les Naturells.
D-r G. Lomer	La main de la femme.
Boïan Boëff	Voies nouvelles pour la culture des plantes.
Le Maître parle:	La Sagesse. Sur la musique.
Eli	De notre vie: Le sommet d'où l'on salue le Soleil levant.
* * *	Emmanuel Svedenborg (biographie, rôle, idées).
Théophane	Lui
O. Slavtcheva	La venue. La visite.
D. Antonova.	L'Eternelle.
Edelweiss	L'éternel commencement.
* * *	Nouvelles et livres nouveaux.
Le Maître parle:	L'Ame.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. VII.

КН. 7-8.

* * * * *

На своето мѣсто.

Днесъ всички хора говорятъ за Истината. Всички търсятъ Истината, всички искатъ да я разбератъ. За да се разбере какъвъ и да е предметъ, човѣкъ трѣбва да бѣде здравъ. Следователно, за да се разбере Истината, човѣкъ трѣбва да бѣде здравъ. Единственитѣ хора, които не сж способни да разбератъ Истината, това сж болнитѣ хора. Болниятъ нѣма търпение да изслуша нѣщо, той е ангажиранъ само съ своята болестъ и само за нея говори. Обаче, отъ граматическо гледище, болестъта не е нищо друго, освенъ вметнато предложение въ живота на човѣка. Тя не произхожда отъ естеството на човѣка. Когато хората говорятъ за здравъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, това подразбира човѣкъ на здравата, на трезвата мисль. Здравата мисль е присъща само на здрави хора. Възъ основа на това, и наукитѣ се дѣлятъ на науки за болни хора, и науки за здрави хора. Съвременната медицина, напимѣрь, е наука за болнитѣ хора. Сжщо така има наука за богатитѣ хора, какъ да стане човѣкъ богатъ и наука за сиромаситѣ, какъ да стане човѣкъ сиромасъ. Безъ наука никой не може да стане богатъ, нито сиромасъ. Като се говори за богатъ и за сиромасъ човѣкъ, имамъ предъ видъ истински богатия и истински бедния човѣкъ. Богатъ човѣкъ считамъ онзи, който разполага съ редъ добродетели и способности; сиромасъ считамъ невежия човѣкъ, който е лишенъ отъ науката за правене зло. Такъвъ човѣкъ въ нѣколко години само може да придобие много знания и да стане ученъ.

И тъй, човѣкъ се ражда или ученъ, или невежа и презъ живота си той обработва това, което е вложено въ него. Този законъ се забелѣзва навсѣкжде въ природата. Запимѣрь, съ материята могатъ да ставатъ редъ промѣни, но тѣ се отнасятъ само до формитѣ. Материята може да се размножава въ своитѣ форми, но въ количествено отношение тя остава една и сжща, нито се увеличава, нито се намалява. Ако дойдемъ до силитѣ въ природата, пакъ ще забележимъ сжщото: една сила може да се движи по-бързо, да е по-интенсивна, а друга може да се движи съ по-малка бързина, но увеличение или намаление на силитѣ въ количествено отношение не става. И най-после, като дойдемъ до човѣшкия разумъ, законътъ е сжщиятъ: ние не можемъ да предадемъ нѣщо на разума, но можемъ да усилимъ разумността.

Когато човѣкъ иска да разбере Истината, той трѣбва да изучава природата, да изучава всички нейни форми, всички нейни сили и прояви. Тамъ той ще намѣри всички науки, представени въ редъ символи. За разумния човѣкъ не остава нищо друго, освенъ да превежда тия образи. Ако граматикътъ обърне погледъ къмъ природата, въ нейнитѣ

точки той ще намѣри съюзитѣ. Въ правитѣ линии ще намѣри глаголитѣ, въ плоскоститѣ — личнитѣ мѣстоимения, въ тѣлата — сжществителнитѣ имена. И най-после, въ формитѣ отъ четвъртото измѣрение ще намѣри прилагателнитѣ имена. По този начинъ човѣкъ може да осмисли своята рѣчь. Ако поставите глагола на мѣстото на плоскостта, не можете да постигнете това, което желаете. Когато хората не постигатъ това, което желаятъ, причината е мисльта имъ, която не върви въ права посока. Тѣ едновременно искатъ да бждатъ здрави, да иматъ свѣтълъ умъ, спокойствие за сърцето и всичкитѣ имъ работи да сж уредени. Който иска да постигне всичко това, той трѣбва да започне отгоре, огъ своя умъ. Човѣкъ не може да бжде здравъ, ако нѣма свѣтълъ умъ. За да бжде човѣкъ здравъ, той трѣбва да мисли; за да мисли, той трѣбва да чувствува, а за да извърши едча постѣпка, той трѣбва да действува, да прояви воля. Който иска да бжде здравъ, да има свѣтълъ умъ, той не трѣбва да се съмнява въ онова, съ което е роденъ. Човѣкъ е роденъ съ известни мисли, чувства и желания, на които не трѣбва да измѣня. Тѣ представятъ истинския човѣкъ.

Съвременниятъ свѣтъ се е обърналъ съ главата надолу, вследствие на което животътъ на хората е пълненъ съ нещастия. Запримѣръ, докато човѣкъ е здравъ, богатъ, той не върва въ Бога; щомъ осиромашее, щомъ заболѣе, той става върващъ. Това не е убеждение. За предпочитане е богатитѣ, здравитѣ хора да бждатъ върващи, а болнитѣ, сиромаситѣ да бждатъ безвѣрници. Днесъ хората, които могатъ да работятъ, сж безвѣрници, а които не могатъ да работятъ, сж върващи. Но има една школа въ свѣта, дето хората могатъ да се научатъ да живѣятъ правилно. Който не е миналъ тази школа, той не може да живѣе, както трѣбва. Веднага ще дойде възражението: какъ ще се провѣри това? — Много лесно. Ако най-голѣмитѣ безвѣрници върватъ въ нѣща, които не виждатъ, защо да не върватъ и въ това твърдение? По какво познава младиятъ момъкъ, че неговата възлюбена е престанала да го обича? Външно тя съ нищо не му е показала, че не го обича, но той казва: чувствувамъ, че тя нѣма тази топлина къмъ мене, каквато по-рано е имала. Разумнитѣ хора трѣбва да бждатъ готови да посрещнатъ живота тъй, както той се изявява. Животътъ има една страна много красива и друга, която не е толкова красива, и тя, именно, трѣбва да се пречисти.

Време е вече свѣтътъ да се поправи! Кога ще стане това? — Когато майки и бащи, учители и управници, моми и момци изпълнятъ своето предназначение. Какво е предназначението на момитѣ? — Да пазятъ вѣчната чистота на Битието. Какво е предназначението на момцитѣ? — Да пазятъ вѣчната разумностъ на Битието. Това сж идеали, които всѣки младъ момъкъ и всѣка млада мома трѣбва да следватъ въ живота си. Младата мома за нищо не трѣбва да жертвува своята чистота, и младиятъ момъкъ за нищо не трѣбва да жертвува своята разумностъ. Качете се всѣки на своето мѣсто! Майкитѣ на своето мѣсто и бащитѣ на своето мѣсто! Момитѣ на своето мѣсто и момцитѣ на своето мѣсто!

Ни въ Иерусалимъ ни въ Самария.

Точка. Какво по-просто отъ точката? Учителят по геометрия, кога преподава на ученицитъ си, чуква съ тебеширъ на черната дъска, и точката е готова. „Тя нѣма измѣрения, не заема никакво пространство“ — дефинира той. Ученицитъ възприематъ тебеширения образъ, запомнятъ дефиницията и вече „знаятъ“, що е точка. Преподавателят е авторитетъ, геометрията е строга наука, следователно за нѣкакво съмнѣние въ вѣрността на дефиницията и дума не може да става. Значи, ясно е що е точка.

Но ако единъ геометъръ отъ величината на Гауса, Лобачевски, Римана, чуеше тази „кратка и ясна“ дефиниция за точката, която ученицитъ възприематъ така непосредствено и просто, сигурно би се усмихналъ. Би се усмихналъ и същевременно би завидѣлъ на онази безмятежна увѣреностъ, съ което ученицитъ повтарятъ тази толкова ясна за тѣхъ дефиниция. Защото за него, геометъра, човѣка, който съзерцава геометрически свѣта — все едно дали той се казва Евклидъ, Аполониусъ, Декартъ или Риманъ — точката е такава тъмна загадка, до която стигне ли — и почва да губи съзнание. И геометърътъ се усмихва. Защото той е, който е създалъ тази дефиниция — така бледа, така немощна всъщностъ — създалъ я е съ единичката омисълъ да съдържа думи, понятия, които да могатъ да се преведатъ геометрически, чрезъ конкретни, измѣрими величини. „Точката нѣма измѣрения“, опредѣля той. Това значи, че отнесена къмъ една координатна или изобщо измѣрителна система, нейнитъ координати сж нули. Все пакъ числа. Така опредѣля геометърътъ точката.

Ала задъ геометъра седи човѣшкиятъ умъ. Задъ човѣшкия умъ, стои човѣшкиятъ духъ, задъ човѣшкия духъ — Мировиятъ Духъ.

И затова мислящитъ синове на Запада, когато разглеждатъ последнитъ изводи на математичната физика, изразени въ редица диференциални уравнения, и основнитъ положения на формалната логика и гносеологията, откриватъ, че тѣ въ края на краищата съвпадатъ съ структурата на човѣшкия умъ.

Човѣкътъ постига самъ себе си въ свѣта. Неговиятъ духъ е, който твори и образи и понятия и символи, чрезъ които съзерцава свѣта.

Човѣшкиятъ духъ е, който създава и наука и изкуства и религии и обществени строеве.

Ето защо човѣкътъ, у когото се е пробудилъ духа, не си „прави кумиръ отъ нищо, което е долу на земята или горе на небето“. Ето защо, заживѣлъ въ Духъ и Истина, той „не се кланя Богу ни въ Иерусалимъ ни въ Самария“.

Иерусалимъ — това сж догматичнитъ обредни религии. Самария — научнитъ хипотези, схематичнитъ теории, които се смѣнятъ една по друга, въ усилията си да обяснятъ действителността.

Това сж „градове“ -- човѣшки култури, човѣшки творения на държавна уредба и общественъ строй.

Днесъ, както и отколѣ, хората се кланятъ ту въ „Иерусалимъ“, ту въ „Самария“, ту въ едни, ту въ други капища, ту предъ единъ, ту предъ другъ кумиръ. И не само се кланятъ, а и водятъ люти, кървави борби за надмощие — на „Иерусалимъ“ или „Самария“.

Ала струва ли си да се бори човѣкъ за идоли, струва ли си да се бори за картини, за прости умствени гледки, които да иска да фиксира и увѣковѣчи?

Защото какво друго, ако не една картина за свѣта ни дава една научна теория? Хубаво е да се съзерцават картинитѣ за свѣта — и не само съвременнитѣ, а и на миналитѣ културни епохи — защото сж творения на човѣшкия умъ, на съзерцаващия духъ на човѣка. Но напраздно тѣсногърдитѣ привърженици на извѣстни философски системи и научни теории искатъ да ги въздигнатъ въ нѣщо абсолютно, което изчерпва безъ остатѣкъ действителността. Напраздно и фанатизираниитѣ привърженици на обреднитѣ религии, на разнитѣ църкви, които отгоре на това сж и национални, искатъ да се затвърдятъ въ съзнанието на хората като „най-прави“.

Всѣки религиозенъ култъ, съ всичкиятъ му церемониалъ и обредностъ, не е нищо друго, освенъ една магична драма, въ която взематъ активно участие — освенъ актьоритѣ-свещенослужители — и самитѣ вѣрующии. Които сж я създали, сж били майстори. Тѣ дълбоко сж разбирали магията на култа.

Ала задъ всѣки религиозенъ култъ, задъ всѣка ритуална драма седи една действителна, истинска драма — животътъ на единъ Богочовѣкъ.

Да не бѣше животътъ на Христа, нѣмаше да има и поменъ дори отъ тази религиозна драма, която днесъ се нарича християнски култъ. Ала всжщностъ има само една жива драма — животътъ на Христа. Нея Той написа съ кръвта си. Всички ония, които се наричатъ християни, чрезъ християнскиятъ култъ, присжтствуватъ само на представленията на тази драма.

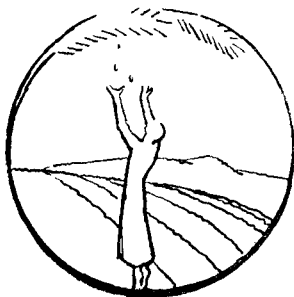
Тия представления биха били полезни и ценни, стига актьоритѣ да бѣха добри. И стига — като въ всѣки театъръ — да нѣмаше толкова задкулисни работи.

Всички театри въ свѣта сж пропадали зарадъ ония дѣла, които се вършатъ задъ кулиситѣ.

И така е: единъ живѣе драмата на истинската сцена на живота, другъ я пише, трети я играятъ и печелятъ пари.

Ала човѣкътъ, който е разбралъ тази истина, напуска театралнитѣ зрелища съ тѣхния лъжливъ патосъ и влиза въ живота, за да се приготви и той на свой редъ да изиграе на великата му сцена, своята жизнена драма.

2.

Georg Nordmann

Синтетичната цивилизация.

Надъ свѣта шедствува въ наши дни мечтъ на раздроблението. Единъ отколешенъ процесъ на дѣлежъ, който сега е взелъ най-стийни размѣри, защото предстои да настѣпи скоро неговиятъ край.

Човѣчеството, изпълнявайки непреклонната воля на развоя, се качва и слиза по извитъцитѣ на възходъ и слизане и върви напредъ. Знайно е за всички хора, че въ различнитѣ моменти (ери) на историческия развой, това човѣчеството се е домогвало до различни ценности и ги е поднасяло като скъпи дарове въ съкровищницата, кждето всичко преминало презъ огънь се запазва за вѣчни времена. Ние сега преживѣваме днитѣ, когато на изпънатитѣ длани се поднася въ тая съкровищница аналитичната мисль и нейнитѣ продукти. Свѣтътъ е раздробенъ на молекули, атоми, електрони. Отдѣлнитѣ прояви въ общия и цѣлокупенъ животъ на великата природа сж изолирани единъ отъ други — съставятъ отдѣлни науки; отдѣлнитѣ науки сж класифицирани на отдѣли, а въ тия отдѣли видоветѣ, родоветѣ и т. н. съставятъ нѣщо свое, вѣрно изучено и изслѣдвано само за себе си. Дробежъ е дѣлото на човѣка-мислителъ особено отъ три вѣка насамъ. Дроби се така наречената „мрътва природа,“ дроби се и организираната природа.

Отдѣлнитѣ явления сж изследвани съ вещина и търпение. Години наредъ окоето на изследователя дири презъ студеното, но вѣрно микроскопско око обектитѣ, невидими за насъ. Години наредъ студеното, но вѣрно око на телескопа дълбае малки отломъци въ великото пространство на вселената. Мислителътъ дроби съ своя разумъ и съ върха на своята писалка.

Но за окоето на по-внимателния наблюдателъ е жива, неотложна и неотмѣнна потрѣбата отъ ума на новия синтетиченъ човѣкъ. Идващата цивилизация следъ тая, която си залѣзва, ще е цивилизация на синтетичния разумъ.

Единъ новъ разумъ ще облѣхне сегашнитѣ хора и идващитѣ следъ тѣхъ. — Разумъ, който ще обединява и ще сглобява въ едно разпокъсаното. Ще се яви гениятъ, който ще състави цѣлостна завършена картина за свѣта и ще посочи общия, великия центъръ, срѣдището на всичко, за да се възцари великия монизъмъ — единството, което е най-високиятъ идеалъ както на философията, така и на всѣка наука.

Въ строежа на това единство ще се протегнатъ невидимитѣ златни нишки, които държатъ въ едно стройно цѣло разпокъсанитѣ навидъ сега нѣща. Такива нишки ще се метнатъ между умоветѣ и сърдцата на хората.

Ние понѣкога негодуваме срещу тоя стремглавъ подемъ и напредъкъ на техниката, която въ нашата епоха има за най-вѣрховна задача съобщенията. Тая техника — тоя стремежъ да се опаше земята съ желѣзни пѣтища, да се завладѣе океана на водата и тоя на въздуха, тоя хаосъ отъ литнали електрични вълни, не е нищо друго, освенъ белегъ, предвестникъ на това идващо синтетично време.

Едното ще победи надъ многото, защото множеството ще станѣ едно. Ще се срутятъ изкуственитѣ прегради между отдѣлнитѣ явления, ще се види общата зависимостъ на нѣщата и ще се почувствува общия ритъмъ на едното сърце, което разпраща навсѣкжде своята жива, освежителна кръвъ.

Утрешниятъ день е деньтъ на синтетичната цивилизация.

* * * * *

Ели.

Симпатия и Корелация.

Това сж два неизмѣнни закони, които движатъ живота и свѣта. По най-различни начини сж назовавани въ течение на вѣковетѣ тѣзи два основни закони на живота. Хиляди и хиляди томове сж посвещавани тѣмъ. Ала малцина могатъ да работятъ съ тия закони съзнателно. Малцина сж ония, които схващатъ, че законитѣ на симпатията и корелацията криятъ въ себе си великата лаборатория на живота, че въ тѣхъ се гнѣзди всѣкакъвъ успѣхъ, всѣкакъвъ напредѣкъ, всѣко съвършенство и красота. На законитѣ на симпатията и корелацията почива всѣко добро, ала върху тѣхъ се гради и всѣко зло и нещастие.

Законътъ на симпатията е законъ на теготение, на привличане или казано на строго физиченъ езикъ, той е закона на центростремлението и гравитацията. Този законъ е универсаленъ въ всички материални системи — отъ атомитѣ до небеснитѣ тѣла. Универсалността и единността на гравитацията за всички материални системи е доказана по единъ гениаленъ начинъ въ последнитѣ години отъ Айнщайна.

Но законътъ на теготението е и психологически вѣренъ. Тукъ, обаче, той има много сложна проява. Думата симпатия се употрѣбява твърде много. Съ нея се изразява всичко, което ни е приятно и което ни прави добро впечатление. Но това е крайно недостатъчно за да схванемъ великия законъ на симпатията. Задъ едно впечатление се крие единъ процесъ и задъ всѣки процесъ единъ дълбокъ смисълъ. Въ свѣта на душевнитѣ процеси физикалниятъ постулатъ, че однородното се взаимно отблъсква нѣма реална стойностъ. Прочее, този постулатъ и въ физическия свѣтъ нѣма абсолютностъ. Вѣрно е, обаче, че за да имаме електрически, свѣтлинни и топлинни явления необходими сж два разнородни тока — така се получава електрическо течение. Но вѣрно е сжщо, че въ единъ галванически сждъ, кждето всичко е разложено на най-дребнитѣ си частички, однороднитѣ частички се трупатъ на опредѣленитѣ полюси. Въ свѣта на душевнитѣ процеси однородното се винаги привлича и създава разни двигателни системи. Така законътъ на симпатията е най-голѣмия творчески процесъ. За да се проявитози законъ между две сжщества, необходимо е да сжществува между тѣхъ максимумъ однородни черти. Инѣкъ неможемъ да си обяснимъ, че едни се скоро влюбватъ и разлюбватъ. Това сж разнородни сжщества — тѣ сж отъ две различни „системи души“, както Учителътъ ги нарича. Едно чувство, една мисълъ, една проява намѣри отзивъ въ друга душа

— тя е отъ същия цикълъ души. Това е великиятъ законъ на симпатията, която събира еднородното, която привлича еднородното за да създаде или стройни здания на живота или пълни съ хармонична и целесъобразна творческа зависимостъ двигателни системи. И всички безкрайно много еднородни системи въ мирозданието се движатъ около основния центъръ на битието, около Първичното творческо начало, което е центъръ на великия процесъ на симпатията. Въ този смисълъ, може да се схване онзи стихъ отъ ап. Павелъ, че всички сме удове, органи на тѣлото Христово. Това е законътъ на еднородството, на симпатията.

Този важенъ законъ хората не го разбиратъ, затова идатъ нещастията въ живота. На всѣка крачка виждаме анормални работи. Често срѣщаме чудновати нѣща: събератъ се двама да създадатъ семейство, и съградятъ домъ, а излѣзе една магарешка глава на конско тѣло. И после се чудятъ хората, какъ да оправятъ тази работа. Излишно е чуденето, трѣбва да се разбира творческия законъ на симпатията, инѣкъ всичко е само смѣшно, анормално и дисхармонично. И църква и държава и общество трѣбва да съградятъ своятъ животъ на закона на еднородството, на симпатията. Тогава могатъ да вървятъ работитѣ, може да се съгради нѣщо здраво и хубаво. Само така може да се премахнатъ безкрайното много противоречия въ живота. И нека не ни бжде чудно, когато хора, които виждатъ задъ формитѣ на нѣщата, се произнасятъ, че много работи приличатъ на чудовища съ човѣшки ржце, животински глави — да речемъ магарешки, конски туловища, кучи крака, биволски копита, вълчи зѣби и пр. и пр. Голѣма частъ отъ творчеството на човѣчеството досега представя все разни чудовища. И всичко това иде отъ непознаване на закона на еднородството, на симпатията, която единствено може да създаде истинско творчество, защото симпатията е основенъ природенъ законъ.

Законътъ на корелацията е законъ за резултатитѣ. Ти съграждашъ или направишъ нѣщо, въ зависимостъ отъ това нѣщата се измѣнятъ въ положителенъ или отрицателенъ смисълъ. Законътъ на корелацията е огледало на закона на симпатията. Една лѣвска глава на мечо тѣло е една дисхармонична корелация. Това е нѣщо, напълно несъвместимо съ първичния планъ на природата, съ единъ еволютивенъ процесъ, въ който има една хармонична целесъобразностъ, въ чисто окултенъ смисълъ на думата. И хората безъ много да съзнаватъ и разбиратъ, говорятъ, че каквото посѣбешъ таково ще и да пожънешъ, или каквото си постелешъ, на таково ще легнешъ. Това е законътъ на корелацията, разбранъ и изказанъ въ практически смисълъ. Често искаме изкуствено да измѣнимъ нѣщо, безъ да държимъ смѣтка за първичното еднородство на нѣщата, следователно, за възможноститѣ на най-хармоничното и успѣшното извършване на една работа. И въ резултатъ получаваме единъ дисхармониченъ корелатъ, единъ изродъ. Подпушваме се, мислимъ, че така ще закалимъ волята си и ще измѣнимъ характера си и пр., а въ резултатъ ставаме безволни, ставаме роби на една фиксъ-идея. Това сж дисхармонични, отрицателни корелати. За здравиятъ устой, за здравето устройство на нѣщата е необходимо да се намѣрятъ истински корелативни величини. Така съградена една машина, единъ организъмъ може да функционира правилно. Въ ду-

шевния живот е сжщото. Неможеш да съединиш едно грубо чувство с една финна мисъл или една лоша постъпка с една благородна мисъл или чувство. Законът за еднородството, за симпатията, за хармоничното творчество е нераздълно свързан с закона за съотношенията, за резултатите — за корелацията. И всички те имат числени, органически и душевни стойности.

От най-стари времена до днес окултизмът се стреми да разясни на хората тия два много важни закони, които единствено могат да дадат най-добрата насока на живота, да го изпълнят с радост, хармония и творчество. Тия закони, за симпатията — еднородството и корелацията имат големо значение първома в малките работи на живота. Тяхното значение е сжщо така велико, когато видим, че върху тях почива цялия козмос. Учителят в „Мировата любов“ и „Козмичната обич“ ги определя като два процеса, които се извършват в вселената, в живота — единият е от центъра към периферията, това е „Мировата любов“, а другият е от периферията към центъра — „Козмичната обич“. Те сж двата творчески процеса, които запълват живота на всъкжде. И ако се стремим да спазим в дребните работи на живота закона на симпатията — на привличането, на еднородството, и закона на корелацията — на най-добрите творчески резултати и съотношения, тогава ние ще можем да бждем в пълна хармония и се издигнем до Мировата любов и Козмичната обич и всичко в живота ще има пълно динамично и ритмично съзвучие.

Ние хората — умните създания на земята, които в своето неведение създаваме чудовища и адове, можем да намрим и видим правилните прояви на великите начала на симпатията и корелацията както в царството на минералите и химическите елементи, така и в царството на органическия живот, а сжщо и в необятното пространство на звездното небе. — Навсъкжде царува великата целесъобразност на творческата еволюция.

* * * * *

Мисли върху любовта.

Думата любов е станала толкова прозаична в устата на хората, че няма вече смисъл. А всичко онова, което изгуби своя смисъл, няма в себе си сила; вследствие на това в него наставка упадък.

Да направим един малък разбор, какъ апостолъ Павел е схващал любовта. В съвременния свят всички хора искат да сж красноречиви, понеже всъки знае, че един оратор с силата на своето слово може да влияе на тълпата. Но Павел казва: „Ако имам всички красноречия, които човешкият език може да добие, нщо повече, дори ако имам красноречието на ангелите, а не разбирам любовта, нищо няма да ме ползува.“ И по-долу Апостолъ Павел казва: „И ако раздам всички си имот за прехраната на сиромасите и ако предам тлото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползувам.“

Значи, дори и да имаме всички дарби, които апостолъ Павел

оповестява, а сме лишени отъ любовъ, ние сме лишени отъ най-важното. Не че тия нѣща не струватъ, но сж само външната страна на човѣка, не засѣгатъ човѣшката душа. И той започва по-нататкъ да описва положителнитѣ качества на любовта. Първото нейно качество е дълготърпението. Търпението е основниятъ стълпъ на живота. Имате ли търпение, вие може да постигнете всичко, нѣмате ли го, нищо нѣма да постигнете въ живота си. Търпението е отличително свойство на любовта. Затова е казано: „Богъ е любовъ,“ понеже той е дълготърпеливъ. Дълготърпението е признакъ на великата любовъ, която Богъ храни къмъ насъ. Ако той нѣмаше тази любовъ, не би ни изтърпѣлъ до сега; не би изтърпѣлъ нашето невежество, нашитѣ низости и отдавна би очистилъ свѣта отъ насъ. Та съ каквато и работа да се заемемъ, каквито блага и да искаме да добиемъ въ живота, за насъ търпението е безусловно необходимо. Мнозина казватъ: „Търпението — това е волщина“. Не, търпението е велико качество, и въ човѣшкия характеръ нѣма по-благородна черта отъ него.

Търпението не се ражда съ човѣка; то трѣбва да се добие, трѣбва да го придобиемъ. А страданието е единъ процесъ, чрезъ който може да се придобие търпението. За да търпимъ, трѣбва да сме заквасени съ три основни качества: мъдростъ, истина и добродетель.

Защо майката изтърпѣва извѣстни грѣшки на своето дѣте, а гледа да го възпита? — предвижда, че то, макаръ и да има своитѣ слабости, ще стане въ бждеще великъ човѣкъ, полезенъ на своя домъ и на своята родина.

Когато човѣкъ ви люби, може нѣкога да ви причини и болка: любовта едновременно причинява и страдание и радостъ — то е нейното свойство. Тя е сила съ две острила: тя милва всички, — но и наказва всички. — А какъ наказва любовта? — Като се отдѣли отъ насъ, ние ставаме тжжни, — нещастни. Дойде любовта, ние сме щастливи. Дълготърпението създава условия, за да се прояви любовта. Безъ търпение любовта не може да се прояви у насъ. То е първото основно качество — авангардъ на нейното идване. Когато се усвои това търпение въ неговото широко разбиране, ще видимъ, че то е голѣма сила въ ржцетѣ на смѣлия, — на решителния човѣкъ — Такъвъ човѣкъ има голѣмо бждеще предъ себе си.

Сега да дойдемъ до думата благосклонностъ — тя е положителната, активната страна на любовта, когато дълготърпението е пасивната, съхранителната страна, при която има да се издържи извѣстенъ товаръ. Благосклонността е любовъ, готова да гради, да направи нѣкому услуга, комуто и да е. Срѣщне те единъ просекъ. Искане услуга, трѣбва да му помогнешъ. Имаме приятель съ благородни черти, иска услуга; трѣбва да я направимъ, макаръ че той нѣмалъ нашитѣ убеждения и вѣра. Искане хората да ни обичатъ и да бждатъ учтиви къмъ насъ, а често ние нарушаваме това правило, като не показваме поне дължимата къмъ тѣхъ обикновена благосклонностъ. Нѣкои казватъ, че обичатъ нѣкого, а говорятъ на други лошо за него. Ехото на това говорене ще се чуе единъ день, защото каквото човѣкъ посѣе, такъво и ще жъне.

Любовта казва: трѣбва да бждемъ търпеливи и благосклонни. Това сж моитѣ две ржце, съ които постоянно работя — тѣ сж ржцетѣ

на любовта. Когато имаме тия ржце, ние сме въ състояние да направимъ всичко. Но за да израстнатъ тѣ, непременно трѣбва да имаме търпение и благосклонностъ. Щомъ се откажемъ отъ тия две качества, и външнитѣ наши органи не могатъ да реагиратъ, тогава и вътрѣшнитѣ не могатъ да се развиватъ, за да се проявятъ добродетелитѣ. А защо трѣбва да бждемъ добродетелни? Защото добродетелитѣ ще внесатъ всички необходими материали за съграждане на нашата къща, ще донесатъ всички ония сокове, които сж потрѣбни за нашето израстване.

Като говоримъ за търпението, не трѣбва да се разбира онова търпение да понасяшъ обиди. То още не е търпение. Тайната на търпението е — когато човѣкъ ни обиди, да намѣримъ въ обидата добрата страна и да я използваме. Обидата, това е единъ много коравъ орѣхъ, който ни е далъ нѣкой: ние трѣбва да го счупимъ, да извадимъ ядката отвътре и да я изядемъ. Когато хората говорятъ лошо за насъ, когато ни хулятъ, тѣ ни даватъ храна, и ако умѣемъ да използваме тая храна, ще бждемъ щастливи. Хората ни хвърлятъ твърди камъни, ние трѣбва да ги използваме, защото вътре въ тия камъни има съкровища, които можемъ да използваме и съ това да се обогатимъ.

Любовта не завижда. Значи, за да видимъ, дали ни е посетила истинската любовъ, трѣбва да се поизпитае, дали не завиждаме. Завиждаме ли, нѣмаме любовъ. Любовта трѣбва да съществува вѣчно въ нашитѣ дѣла; тя е потрѣбна и въ тоя нашъ животъ и въ следващия и въ по-другъ животъ, и, колкото по-нагоре отиваме, толкова по-дълбокъ смисълъ ще намѣримъ въ нея. Трѣбва отъ сега да хванемъ този пжтъ: другъ пжтъ за Небето нѣма. Любовта не завижда, на неправдата — не отговаря съ неправда; на злото не отговаря съ зло, всичко претърпѣва.

Понѣкога гордостта, завистта ще дойдатъ като гости, ще посетятъ нашето сърдце, но работата е, да не правимъ приятелство съ тѣхъ. Любовта е храна на живота, безъ нея не може да се постигне нищо въ свѣта. Хората сж себелюбиви и като дойде любовта, искатъ да я затворятъ въ себе си. Въ такъво жилище, въ каквото искаме да я затворимъ, не може да се стои, и тогава се ражда смъртъ. Смъртъта е процесъ на разрушение на всѣкаква егоистична мисълъ и желание. Нашето сърдце и нашиятъ умъ трѣбва да иматъ всички условия, за да възприематъ любовта. Тя е тиха, спокойна. Мнозина казватъ, че Богъ е любовъ, и като е любовъ, не трѣбва да наказва. Господъ като е толкова благъ, е въ сжщото време и много възискателенъ.

И този, който иска да научи божествения законъ, да приеме една по-висока степенъ, да се издигне въ областта на светиитѣ, отъкъдето да гледа ясно на живота, и Господъ да гледа благосклонно на него, непременно трѣбва да свърши божественото училище на земята съ зрѣлостенъ изпитъ. Въ това свършване стои благо на всѣкиго.

по Учителя Д. Ат-ва.

Д-ръ Е. Рафаиловъ.

За Натюрелитъ.

Отъ 30—40 години насамъ това понятие е неразривно свързано съ модернитъ учения за характера. Преди това се е говорѣло за разни типове хора, но тия схващания не сж били обосновани здраво, липсвала е органическа връзка между типа, който се рисува, и основнитъ елементи, отъ които се извежда този типъ. Такива сж напимѣръ старитъ французки подѣления. Едва Huter даде въ края на миналия вѣкъ едно биологически обосновано обяснение и подѣление на човѣшки типове, или както ги нарече той — *Натюрели* — първични типове, които опредѣлятъ органическата и психологическа насока на даденъ човѣкъ.

За Huter сжществуватъ три основни (първични) натюрели — единъ *Ernährungs und Ruh-Naturell* хранителенъ (витивенъ—стомашенъ) и почивенъ натюрелъ. Вториятъ първиченъ натюрелъ е — *Tat-und Bewegungs-Naturell* — дѣлови и двигателенъ натюрелъ (мотивенъ). Третиятъ основенъ натюрелъ Huter нарича *Das primäre Denk- und Empfindungs-Naturell*—мислящъ (умственъ) и чувствителенъ натюрелъ.

Между темпераментъ и натюрелъ има основна разлика. Сжщо голѣма разлика има и между раса и натюрелъ. Египтянитъ сж създали четри раси хора и ги свързвали съ четиритѣхъ темпераменти. Отъ Блументбаха насамъ ние знаемъ, че сжществуватъ главно петъ раси хора: бѣлата, жълтата, червената, кафявата и черната раса. Темпераментитъ нѣматъ нищо общо съ основното расово подѣление, макаръ за нѣкои раси да сж присжщи нѣкои темпераменти повече отколкото други. Изобщо може да се каже, че въ всички раси може да се намѣрятъ и всички видове темпераменти. Натюрелътъ, обаче, е основенъ (първиченъ) тѣлесенъ типъ. Ние можемъ да имаме единъ двигателенъ натюрелъ, който да проявява флегматиченъ темпераментъ или да бжде флегматично предразположенъ. Макаръ на даденъ темпераментъ да съответствува едно опредѣлено тѣлесно устройство, все пакъ знайно е, че темперамента е промѣнчиво нѣщо. За натюрела не може да се говори така. Нѣщо повече — единъ натюрелъ има своитъ корелати и въ растителното и въ животинското царство, не е така съ темпераментитъ. На темпераментитъ не сж намѣрени и не сж давани досега аналогни типове отъ растителното и животинско царство.

Натюрелътъ дава основния тонъ отъ характера на човѣка, той е вжтрешното сжществено ядро — той е привързанъ на точно опредѣлени и развити органи, на тѣхния анатомически строежъ и физиологична дейность. Кратко казано, натюрелътъ представя сбора отъ дадени опредѣлени константни енергии, които таи въ себе си една индивидуалность като сжщественъ основенъ тонъ, имащъ при това своето опредѣлено и постоянно тѣлесно устройство. Отъ тука се вижда, колко сжществено е учението за натюрелитъ въ характерологичната наука.

Въ човѣшкия родъ Huter извежда своитъ първични натюрели отъ основнитъ три зародишни пласта на едно оплодено човѣшко яйце, или бихме могли да кажемъ отъ една оплодена растителна и животинска

яйцеклетка въ положение на уразличени тритъ зародишни пласта клетки (фиг. 1). Така отъ вътрешния клетъченъ зародишенъ листъ се развива стомашната (хранителната) система (I), отъ външния (II) зародишенъ листъ се развива кожата и нервната система, а отъ сръдния зародишенъ пластъ (III) се развива двигателната система. Когато природата благоприятствува за по-силното развитие на единъ отъ тѣзи зародишни пластове, въ резултатъ получаваме специалното развитие на съответната тѣлесна система, която пъкъ отъ своя страна дава облика на даденъ първиченъ натюрелъ.

Първичниятъ хранителенъ и почивенъ натюрелъ (фиг. 2), представя типове хора съ низкъ ръстъ, масивни (месести) и широки. Тѣ иматъ широко лице, съ широки месести бузи, кжсъ черепъ, низко до сръдно чело, кжсъ и дебелъ вратъ, кжси и дебели крака и ржце и силно развита долна частъ на тѣлото. Тѣ сж хора съ развито туловище и стомахъ. Това сж сжщества, които служатъ предимно на благоутробието — тѣ сж по-малко подвижни. Отъ растителното царство като много типични се превеждатъ аналогни на хранителния и почивенъ натюрелъ следнитъ растения: зеле, картофи, цвѣкло, рѣпа, моркови, тиква, салати и маруля.

Отъ животинското царство спадащи къмъ хранителния натюрелъ се даватъ — кравата, свинята, слонътъ, гжската, шаранътъ. Това сж все сжщества, които служатъ главно за храна.

Първичниятъ дѣлови и двигателенъ натюрелъ (фиг. 3) бележи типове съ дълго лице и твърди, рѣзко очертани форми, бузитъ сж мършави, сухи. Долна частъ на тѣлото сжщо продълговата. Продълговати сж сжщо и черепътъ, вратътъ, туловището и крайниците. Това сж хора съ силно развити крайници. Черепътъ е низкъ и дълъгъ. Тѣ растатъ като растенията на дължина или височина. Тѣ сж изложени съ тоза повече на свѣтлина, но и на вѣтроветъ. Тѣзи хора развиватъ голѣма физическа дейность и устремъ.

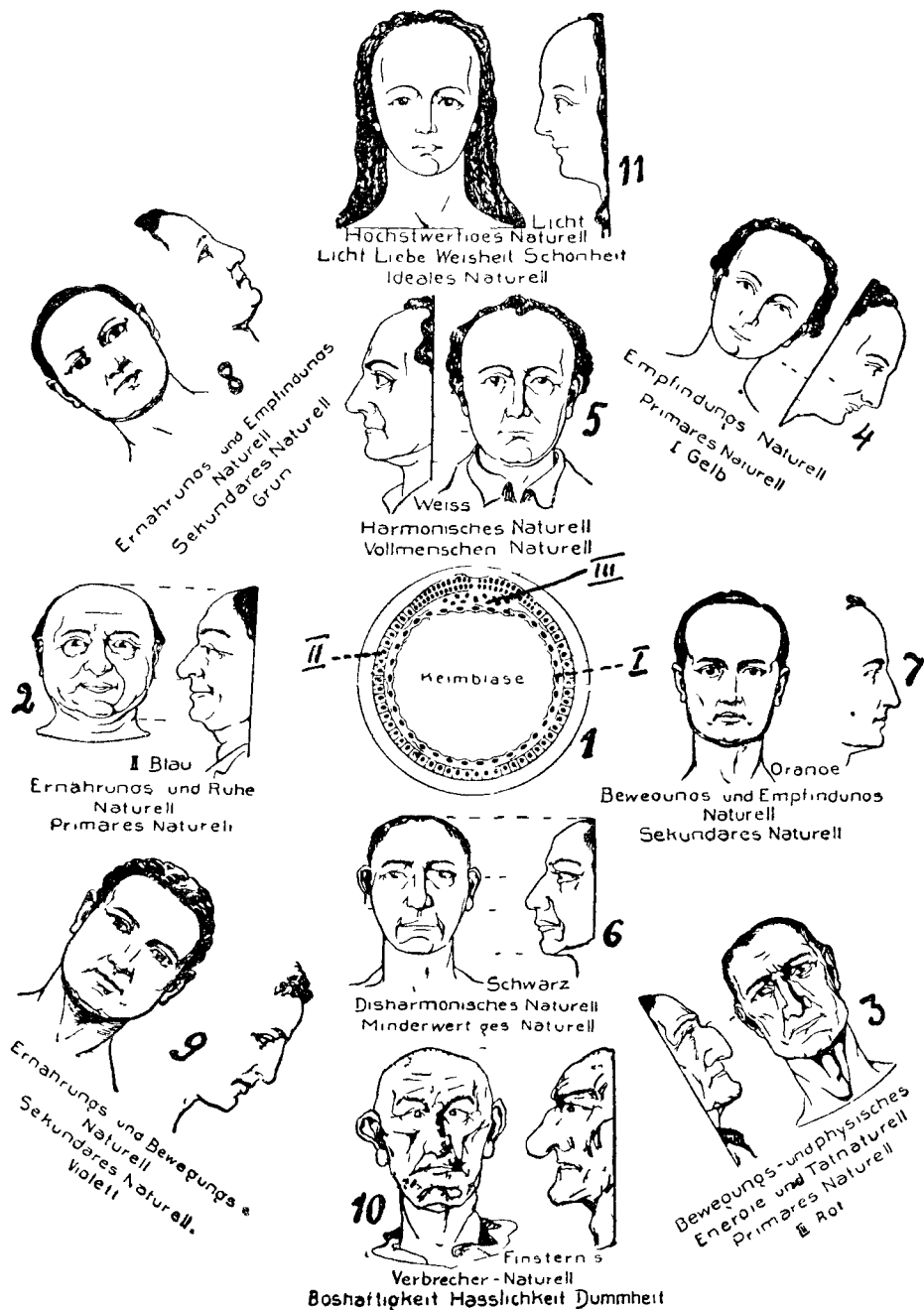
Аналогни растения на този натюрелъ се сочатъ: тополата, ясенътъ, елхата, трѣстиката, ржжъта и всички житни растения. Тѣзи растения стоятъ винаги надъ низкитъ и широколистни растителни типове.

Аналогни животни отъ този натюрелъ се даватъ: кучето, конътъ лисицата, скворецътъ, змиорката и др.

Първичниятъ мислящъ и чувствителенъ натюрелъ (фиг. 4.) представя финенъ и неженъ форменъ типъ. Хората отъ този натюрелъ иматъ овално финно лице, съ тънъкъ и изященъ вратъ, тѣло и крайници. Челото бива високо и често сжщо широко. Това сж хора съ финна глава, лице и духъ. Тѣ иматъ изященъ душевенъ животъ, обичатъ изкуството, науката и благородния начинъ на животъ — тѣ събиратъ и се грижатъ за идеални ценности. Изобщо, хората отъ този натюрелъ иматъ най-дълбокия, най-високия и най-широкия душевенъ животъ.

Като съответни растения на този натюрелъ се сочатъ: мимозата, розата, теменугата, кокичето, ягодата и всичкитъ видове ягоди (боровинки, малини, капини и пр.) както и всички цвѣтни растения. Всички цвѣта отъ този типъ сж съ нѣжни части, листа и биватъ много-цвѣтни. Тѣ се стремятъ да развиятъ цвѣтъ, краска и красота. Малко отъ тия растения развиватъ дървесна система.

Сравнителна таблица на основните Хутерови натюрели.

Животни отъ този натюрелъ се считатъ: славеятъ, пеперудата, катеричката, козата, сърната и др. Животнитѣ подпадащи подъ този натюрелъ водятъ единъ много по-финно чувственъ животъ, отколкото тѣзи отъ хранителния и двигателния натюрелъ. Тѣ обичатъ и избиратъ много повече храната си, отколкото животнитѣ отъ последнитѣ два натюрела. Движенията имъ сж грациозни, отмиѣрени, благородни.

Освенъ тия три първични (основни) натюрели Huter е установилъ още два полярни натюрела — хармоничниятъ и дисхармоничниятъ натюрелъ (фиг. 5 и 6). Отъ хармоничниятъ типъ се развиватъ благороднитѣ типове хора, които стоятъ на ръководна висота въ живота. Тѣ сж „достойнитѣ“ въ живота. Отъ дисхармоничния натюрелъ се развиватъ обикновенитѣ хора и прѣстѣпнитѣ типове. Измежду растенията Huter сочи спадащи къмъ хармоничния натюрелъ: палмата, черешата, ябълката, — къмъ дисхармоничния — отровнитѣ растения, бодлитѣ и пр.

Животни спадащи къмъ дисхармоничния натюрелъ се считатъ множество грабливи и хищни животни — вълкъ, хиена, тигъръ и пр. Благородниятъ елень, нѣкои типове коне, пѣтельтъ и др. се считатъ като представители на хармоничния натюрелъ.

Хармоничнитѣ натюрели сж всестранно (физически и душевно) развити творчески натури. Дисхармоничнитѣ — каквато и професия да заематъ, носятъ много страдания и злощастие на хората. Тѣ се радватъ на злото, което могатъ да принесатъ.

Освенъ тия петъ типа хора, Huter установява още три вторични (секундни), три третични, много индиферентни и други натюрели — всичко 32 натюрела. Като вторични натюрели се даватъ вторичниятъ двигателенъ и мислящъ (чувствителенъ) натюрелъ (фиг. 7); този типъ се счита като най-подходящъ за ученъ човѣкъ. Вторичниятъ хранителенъ и мислящъ натюрелъ (фиг. 8) се счита характеренъ за творческия бюрократъ. Вторичниятъ двигателенъ и хранителенъ натюрелъ (фиг. 9) се счита за практиченъ човѣкъ, който може да има голѣмъ успѣхъ въ търговията (изобщо практичния животъ), земледѣлското стопанство и пр.

За да не се впускаме по-дълго въ голѣмото учение за натюрелитѣ ще споменемъ още за прѣстѣпния натюрелъ (Verbrecher-Naturell) — фиг. 10, който се счита за типъ на човѣкъ-демонъ, представителъ на всѣкакво зло. Като представителъ на всѣкакво добро Huter дава идеалния натюрелъ — типъ на човѣкъ-богъ (фиг. 11).

Върху човѣшката типология сж работили мнозина. Мнозина сж се домогвали до тритѣ основни типа, които Huter дава, макаръ че сж ги наричали различно. Голѣмата заслуга на Хутеръ се състои въ това, че той имъ дава едно биологическо и генетическо обяснение, при това една универсалностъ въ цѣлата жива природа. Не е, обаче, безъ значение да се спомене за учението за тритѣ основни темперамента на Братя Фоулеръ, на Учителя П. Джновъ (вижъ за темпераментитѣ въ сжщото списание кн. 2 и 3 т. г.), макаръ темперамента да се коренно различава отъ натюрела. Основната идея на споменатитѣ автори се свежда до основнитѣ три натюрела на Хутера.

Emil Peters, въ втория томъ отъ своята много интересна книга: *Menschengestalt und Charakter* (Човѣшкиятъ образъ и Характеръ)

застѣга много подробно учението за натюрелитѣ. Той възприема основното подѣление на Huter'a за натюрелитѣ, като всѣки типъ третира малко по-другояче, отколкото самия Хутеръ. На всѣки случай, Peters дава едно много пълно и много хубаво разглеждане на всѣки отдѣленъ натюрелъ. Все пакъ той приема само 10 типа, като основни. По-големата частъ отъ неговитѣ 10 типа съвпадатъ съ натюрелитѣ на Хутеръ. Тѣзи сж 10-тѣхъ основни натюрели на Peters:

1. Елементарниятъ човѣкъ (примитивенъ типъ), 2. Хранителниятъ човѣкъ (вегетативенъ или стомашенъ типъ), 3. Хранителниятъ и жизнерадостниятъ човѣкъ (соченъ, пълненъ съ животъ типъ) 4. Силниятъ човѣкъ (грѣдно-туловищенъ типъ), 5. Дѣловиятъ човѣкъ (моторниятъ типъ, мжжки натюрелъ), 6. Чистиятъ чувствителенъ човѣкъ (сензитивенъ, женски натюрелъ), 7. Мозъчниятъ или духовенъ човѣкъ (идеалистиченъ, етиченъ или естетиченъ натюрелъ), 8. Дисхармоничниятъ човѣкъ (комплициранитѣ нервни типове), 9. Срѣдниятъ типъ човѣкъ (индиферентниятъ типъ на масата), 10. Хармоничниятъ човѣкъ.

Като много интересни трѣбва да се споменатъ и тритѣ основни типа създадени възъ основа на тѣлесния строежъ отъ берлинския професоръ медикъ и характерологъ Kretschmer. Той установява следнитѣ три основни типа: пикниченъ, атлетиченъ и шизоиденъ типъ. Подъ пикниченъ типъ, Кречмеръ разбира низкитѣ набити хора съ търговски умъ и удоволствена натура. Подъ атлетиченъ типъ, схваща високо развититѣ, физически силни, здрави хора. Този типъ включва доста качества присѣщи на двата крайни — той е предразположенъ и къмъ фантастичния животъ, но може да бжде и енергиченъ и дѣлови. Подъ шизоиденъ типъ, Кречмеръ разбира онзи типъ хора, които биватъ високи, тънки, предразположени къмъ мечти и сж малко дѣлови.

Въ последно време се води голѣмъ споръ между ученицитѣ на Хутеръ и самия Кречмеръ върху по-големата правдивостъ въ подѣленията на човѣшкитѣ типове. Макарь, че Хутеръ е много по-пълненъ въ своето подѣление и описание на типовеѣ, неможе да се оспори, че Кречмеръ, който е солиденъ ученъ попълва Хутера. Въ края на краищата, понятията, дрехата, въ която и двамата майстори на типологията обличатъ нѣщата, не сж важни за търсещия и изучащия — тѣ и двамата говорятъ за едно и сжщо нѣщо — за онѣзи основни типове, натюрели, които даватъ основния тонъ на живота на човѣшкитѣ сжщества.

Литература.

- Carl Huter — Menschenkenntnis durch Körper, Lebens, Seelen und Gesichtsausdruckskunde (най-главното съчинение на Хутера).
 „ — Grundlagen der Menschenkenntnis — I, II, III томъ.
 „ — Illüstriertes Taschenbuch der praktischen Menschenkenntnis.
 „ — Die Naturell-Lehre.
 „ — Atlas der Naturellehre.
 Prof. Dr. Kretschmer — Körperbau und Charakter.
 Amandus Kupfer — Die „Dreitypenlehre“ Carl Huters im Vergleich zu den „drei Körperbautypen“ Prof. Kretschmers.
 Emil Peters — Menschengestalt und Charakter-Lehrbuch der praktischen Menschenkenntnis. II Bd.

Д-ръ Г. Ломеръ.

Ржката на жената.

Задачитѣ на мъжкия и женския полъ сж различни. Въ общи линии може да се каже: мъжътъ трѣбва да твори, жената — да разработва. Мъжътъ поставя основата, жената създава формата. „Нашитѣ закони,“ казва единъ английски авторъ, „сж направени отъ мъжа, нашиятъ моралъ — отъ жената“; и много право е казано, че мъжътъ е духа на жената, а жената е душата на мъжа. Много рано починалиятъ немски изследователъ Д-г Р. J. Мöbius е написалъ една много четена на своето време книга върху: „Физиологичното слабоумие на жената;“ той би ималъ едва тогава по-голъмо право, ако би прибавилъ като допълнение къмъ това, едно съчинение върху „слабото интуитивно чувство на мъжа“.

Задачитѣ на половетѣ сж различни, следователно трѣбва сжщо и тѣхното вътрешно устройство да се различава едно отъ друго. И не трѣбва да се прилага сжщата мѣрка къмъ двата пола, т.е. не трѣбва да се дирятъ отъ сжщитѣ еднакви качества и способности. На различната задача на жената отговаря напълно нейниятъ, съвсемъ различенъ отъ този на мъжа, характеръ. А на този характеръ и вътрешна сжщностъ отговаря пкъ ржката.

Понеже полето на дейностъ на жената, изобщо, е много по-ограничено, отколкото може да бжде това на мъжа, затова типоветѣ на женскитѣ ржце не сж толкова много различни, както мъжкитѣ. Споредъ Vierath, на 100 — женски ржце, 55 принадлежатъ къмъ коническия, 32 — къмъ жглестия (четвъртития), а 13 — къмъ лопатовидния типъ. Приближаването къмъ художествения типъ е следователно много по-голъмо, и то безсъмнение затова, защото една главна областъ на жената е любовта и възпитанието на дѣцата, сиречь единъ извънредно художественъ елементъ, който се срѣща повече или по-малко у художници мъже отъ всички родове. Сжщо дѣтето е една художествена творба и правилно възпитание на дѣтето е едно даване на форма, стоящо въ близко сродство съ моделирането на мрямора или хармонизирането на една музикална работа, (при което неможе, за жалостъ, да не се отбележи, че толкова много дѣца, зле възпитани, оставатъ презъ целия си животъ една лоша художествена творба!) . . .

Сравнително рѣдко се намиратъ възли по прѣститѣ нъ женската ржка, което ще рече, че логиката и тънката (острата) мисль не е тѣхно качество. Тактътъ играе у тѣхъ една много по-голъма роля, отколкото знанието; въображението играе по-голъма роль, отколкото хладния разсждкъ. Отъ друга страна, обаче, сжщо тѣхната способностъ за вътрешно чувстване, тѣхното схващане по чувство на едно какво да е положение или на единъ човѣкъ, стои много по-горе отъ сжщата способностъ у мъжа.

Различаватъ се два главни класа: жени съ голѣми и жени съ малки палци.

Жени съ голѣми палци сж повече интелигентни, отколкото чувствени. Тѣ запазватъ въ всички нѣща яснотата на мисльта. Тѣ не сж

никакъ дребнави, сжщо никога кокетни и игриви. Когато се влюбят, тѣ сж вѣрни и преданни; напълно благонадеждни. Съ тѣхъ, обаче, човѣкъ трѣбва да се отнесе винаги сериозно. И тѣ биватъ признателни затова. Тѣ ставатъ отлични съпруги съ здрави принципи.

Жени съ малъкъ (късъ) палецъ сж повечето сърдечно предразположени, тѣмъ имъ върви въ любовта надъ всичко; тѣ не сж нито така духовни, нито тѣй порядъчни, но затова пъкъ пленителни. Това сж тѣ, които сж най-подходящи за любовта и брака, за дома и дѣцата. При извитъ палецъ, тѣ сж сжщо и чувствени. И често, тѣ проявяватъ склонностъ къмъ приятно и леко изживяване на нѣщата, нѣщо, което може да открие най-приятнитѣ страни на живота. Съ своятъ мекъ характеръ, тѣ сж една сърдечна постеля за отрудения съпругъ.

Ако къмъ малкия палецъ, типътъ на прѣститѣ бива жглестъ (четвъртитъ), тогава имаме редовната, точната домакиня, която държи на чистотата и финността на всички нѣща.

Е ли типътъ на прѣститѣ лопатовиденъ, тогава имаме любовъ къмъ дейностъ, практична мисль и любовъ и разбиране къмъ животнитѣ.

Жглести (четвърти) прѣсти при голѣмъ палецъ показватъ мжжки качества; притежателката на такива прѣсти е леко тиранична къмъ дѣца и служащи, при това тѣсногрѣда, непристѣпна, кокетна и изкуствена, особено когато ржката е много твърда.

Жени съ силно развита повърхностъ на ржката, конически прѣсти и малъкъ палецъ сж силно възприемчиви за езика на огнена любовъ, тѣ следватъ по-малко здравия разсѣдъкъ, отколкото словесното убеждение и направеното впечатление.

Малки, гладки, изящни ржце съ добре отбелязани стави (възли) и хубавъ цвѣтъ, сведочатъ за тънъкъ усетъ и жизненостъ. „Любовта съ тѣхъ“, казва единъ английски авторъ, „трѣбва да бжде весела (жизнерадостна), понеже радостта е тѣхна основна сжщностъ.“

Нежни, гладко заострени прѣсти съ малъкъ палецъ, тѣсна еластична повърхнина на ржката, сж изразъ повече на господството на сърцето, отколкото на духа или на разсѣдка; тѣ не се грижатъ за твърдата (тежката) действителностъ на живота и присжжитѣ имъ задължения. Биватъ ли, обаче, прѣститѣ много остри и ржцетѣ въ своята целостъ много тънки, това трѣбва да послужи като предпазителъ за всѣки, който би искалъ да се доближи до тѣхъ. Тѣзи ржце таятъ въ себе си едно безсърдечно чувство, което желае само себе си и вследствие на дълбокъ егоизъмъ никога не жертва себе си, но винаги другитѣ.

Рѣдко се срѣща у женитѣ елементарната ржка. Любовъ и майчинство, които сж истинскитѣ обязанности на жената, сж области, представящи една известна степенъ на развитие. Тѣмъ тукъ се показва особено ясно вътрешната връзка между функция и форма. Винаги ще бжде подчиненъ мжжътъ съ една елементарна ржка, на жена си, която изпълнява своето опредѣление, чийто знакъ носи на своитѣ ржце. Защото майката, която таи въ себеси бждащия животъ, стои надъ всѣки мжжъ, който може да бжде само едно товарно животно.

Отъ немски К.

Боянъ Боевъ

Нови пжтища при отглеждане на растенията.

„Дето има любовъ, земята ражда повече. Тамъ, дето има любовъ, лозата повече ражда, крушата и всички плодове повече раждатъ. Любовта е дълбоката сила, която може да действа въ природата, и тая природа отговаря на любовта. Но любовъ безкористна!“

„Ако единъ земледѣлецъ вѣрва въ закона на любовта, ще му трѣбватъ само три декара, за да се прехрани той и цѣлият му домъ. 500 зърна ще има на единъ класъ и тѣзи зърна ще бждатъ едри колкото дрѣнки.“

„Трѣбва да се работятъ нивитѣ по новъ начинъ, именно: когато се сѣятъ, да не се говори лоша дума, да се пѣятъ пѣсни и пр.“

„Ако съвременнитѣ културни хора биха държали една статистика, щѣха да забележатъ единъ великъ законъ на причини и послѣствия. Ще забележатъ, че всички гладни години, че всички епидемични години се дължатъ на липсата на най-малката добродетель. Липсвали тя, веднага идватъ тѣзи велики катастрофи“.

„Нѣкой пжтъ азъ говоря съ живата природа. Мога да се разговарямъ съ растенията. Ще се спра при растенията и ще поговоря съ тѣхъ. Тѣхниятъ езикъ не е като нашиятъ“.

„Свѣтлината е изявление на разумни същества. Вие сте забравили, че сте били свѣтлина. Физическиятъ свѣтъ е признакъ на Божията любовъ“.

„Ако единъ земледѣлецъ простре ржце и посѣе семена на нивата не въ опредѣленото за това време, нѣма да има никакъвъ резултатъ отъ неговата сеитба. Това показва, че за всѣко нѣщо въ свѣта има опредѣлено време. Между другото трѣбеа да се взематъ предъ видъ луннитѣ фази въ време на посѣването“.

Учителѣтъ.

Има връзка между човѣка и цѣлия всемиръ. Въ човѣка и въ всички организми — растения и пр. — работятъ космични сили. Човѣкъ, растението и изобщо всѣки организъмъ е така свързанъ съ живота на Цѣлото, както клончето е свързано съ живота на цѣлото дърво.

И не само това, което обикновено наричаме организирано царство, но и така нареченото нагледъ „неорганизирано“ царство е свързано съ живота на цѣлия всемиръ, напр. металитѣ. Преди всичко трѣбва да се знае, че всички метали: желѣзото, медта, среброто, златото и пр. не сж само това, което виждаме предъ себе си. Съ опититѣ на Райхенбаха и пр. се доказва, че единъ кжсъ металъ е само най-гжстиятъ центъръ на едно силово поле, което обхваща много голѣмо пространство наоколо. Това силово поле е съставено отъ етерни

строителни сили. Сжщо така и небеснитѣ тѣла не сж само това, което виждаме съ просто око; но тѣзи най-гжсти видими тѣла сж само центрове на обширни силови полета, които взаимно се проникватѣ. И етернитѣ строителни сили на небеснитѣ тѣла чрезѣ своитѣ вълни влияятѣ върху силовитѣ полета на металитѣ. Това е доказано между другото и отѣ опититѣ на *госпожа Л. Колиско**). Тя е доказала, че сребърнитѣ съединения реагиратѣ другояче при промѣната на луннитѣ състояния. Желѣзото реагира другояче при промѣна на състоянието и положението на Марсъ. Сжщото отношение тя констатира между калая и Юпитерѣ, между оловото и Сатурнѣ и пр. Напр. при съвпадѣ на Сатурнѣ и слънцето, оловената солъ почва да реагира другояче. И когато се прекрати съвпада, реагира пакѣ по стария, обикновенѣ начинѣ.

Тя е правила опити съ златенѣ хлоридѣ. Потопявала е кжсъ филтрирна хартия въ разтворѣ отѣ златенѣ хлоридѣ и е виждала, какви фигури и краски се получаватѣ върху хартията. Въ време на слънчево затъмнение се правѣли пакѣ сжжитѣ опити, и златниятѣ хлоридѣ давалѣ съсемѣ другѣ образѣ върху филтрирната хартия. И следѣ затъмнението давалѣ пакѣ предишния образѣ.

Гореказаното важи още повече за растенията.

Растенията не сж само това, което виждаме предѣ себе си. Последнитѣ изследвания все по-ясно доказватѣ, че тѣ освенѣ тази видима форма иматѣ и по-високи членове на своята природа: преди всичко това, което Лаковски нарича радиация. Той научно, опитно доказва тая радиация, която изпущатѣ растенията, животнитѣ и изобщо всѣко същество. И тая радиация на Лаковски не е нищо друго освенѣ „митогенетичнитѣ лжчи“ на Гурвичѣ, одичниятѣ организъмѣ на Райхенбахѣ, етерниятѣ двойникѣ на окултизма и пр. Етерниятѣ двойникѣ е носителѣ на жизненитѣ сили, които градятѣ видимото физично тѣло. Тѣ сж архитектѣ на физичното тѣло.

Че наистина върху растенията влияятѣ силитѣ, които идатѣ отѣ планетитѣ и другитѣ небесни тѣла, е доказано отѣ множество последни изследвания. Напр. Лаковски е представилѣ въ френската академия на наукитѣ въ 1927 година съобщение за звезднитѣ влияния върху радиацията на клеткитѣ. Напр. той е проследилѣ лозата въ Франция въ известенѣ дългѣ интервалѣ отѣ време и видѣлѣ, че минимумътѣ и максимумътѣ на слънчевитѣ петна има връзка съ живота на лозата. Отѣ неговитѣ изследвания се вижда, че годинитѣ на максимумѣ слънчеви петна отговарятѣ на добра лозова реколта.

Лили, Жустѣ, Хамперманѣ, Фажѣ и др. сж изследвали така нареченитѣ четинести морски червеи и сж намѣрили, че снасянето на яйца у тѣхѣ е свързано съ луннитѣ фази и то така: *Platynereis Dumerilii* снася яйца въ първата и последна четвъртъ, *Perinereis* — при пълнолуние и пр. Такѣва лунна периодичностѣ е наблюдавана и при размножаването на нѣкои водорасли. Опитно е доказано, че тукѣ не влияе нито движението на водата (при приливѣ и отливѣ), нито интензивността на лунната свѣтлина. Това влияние е въ свързка съ дей-

*) Най-последнитѣ изследвания на Л. Колиско — именно за калая и Юпитерѣ — излъзоха презѣ текущата 1933 година.

ствието на етернитѣ строителни сили, които идатъ отъ небеснитѣ тѣла къмъ земята.

Влиянието на планетитѣ върху растенията се доказва и чрезъ други признаци, напр. спиралното разположение на листата у много растения.

Знае се, че планетитѣ се движатъ около слънцето по орбити, които иматъ елипсовидна форма. Но ако вземемъ предъ видъ движението на слънчевата система като цѣло къмъ далечни съзвездия, то движението на слънцето ще бжде по крива линия (около единъ космиченъ центъръ) и движението на планетитѣ ще бжде спирално около слънцето. И това спирално движение на планетитѣ е изразено и у много растения преди всичко съ спиралното разположение на листата и на цвѣтнитѣ елементи (знае се, че цвѣтътъ е скжсено клонче).

Отъ друга страна спиралното движение на планетитѣ е изразено и въ така нареченото „нутаціонно“ движение на растителния връхъ при неговия растежъ. Знае се, че върхътъ на растението не расте нагоре по права линия, но образува въ въздуха една спирала, формата на която може да се измѣри чрезъ апаратъ. Това движение се нарича „нутаціонно.“

Върху всѣко растение влияятъ всички планети, но влиянието на нѣкои планети е преобладающе. Знае се, че Меркурий е много близъкъ до слънцето и затова образува най-гжста спирала съ бързо завъртване по спиралата, Ето защо нѣкои отъ растенията, върху които влиянието на Меркурий е сравнително най-силно, сж обвивни, напр. фасултъ, повитицата (*Convolvulus*) и пр. (Окултизмътъ изследва подробно тая обширна областъ).

Разбира се, освенъ планетитѣ и слънцето, върху организма влияятъ и далечнитѣ съзвездия.

Знае се, че слънцето изпраща къмъ земята електро-магнитни течения, които после се връщатъ обратно къмъ слънцето. Това наподобява на движението на артериялната и венозната кръвъ. Но на сжщитѣ тѣзи електро-магнитни течения, които движатъ небеснитѣ тѣла, се дължи движението на сърдцето и движението на кръвта въ кръвоноснитѣ съдове. Нѣщо повече: на тѣхъ се дължатъ и така нареченитѣ движения: циркулация и ротация на клетъчната протоплазма.

При дъждъ въздухътъ е пълненъ съ електричество, особено когато има изобилно свѣткавици и грѣмотевици. Тогазъ частъ отъ това електричество се възприема чрезъ листата и съдействува на растението, стимулира го, снабдява го съ грамадни енергии. Отъ друга страна падашитѣ на земята дъждовни капки сж наситени съ електричество, което се усвоява отъ коренитѣ и се използвава.

Можемъ да направимъ и приложимъ опити, които спадатъ приблизително къмъ сжщата категория явления:

Знае се, че радиациитѣ, които изпуща растението, иматъ опредѣлена дължина на вълната. Такива радиации изпущатъ не само възрастнитѣ растения, но и семената. Но за разни растения тѣзи радиации сж различни, напр. пшеницата, ржжъта, овеса, тръндафила, ябълката, крушата и пр., иматъ разни радиации — съ разна дължина на вълната. И могатъ да се събудятъ къмъ активност спящитѣ енергии

въ семето (стимулиране) чрез облъчване на семената с електрически кжси вълни — с такава дължина на вълната, която да съответствува, да е въ хармония с вълната на радиацията, която излиза от семената (такива опити сж правени от Хилдебрандъ). Освенъ това може да се практикува и прекарване на електрически вълни презъ почвата.

Като се знае зависимостъта между растението и космичния животъ, дълбоката наука ще даде указание за времето, презъ което ще трѣбва да се сѣ дадено растение. Видѣхме, че металитѣ измѣняватъ своитѣ реакции споредъ състоянието и положението на планетитѣ; при това даденъ металъ е въ по-голъма зависимостъ предимно отъ една планета, макаръ и другитѣ да му влияятъ. Има единство въ цѣлата природа. Както принципътъ на седморностъта виждаме въ периодическата система на химичнитѣ елементи, въ тоноветѣ. въ слънчевия електъръ и пр., сжщо така и зависимостъта между планетитѣ и металитѣ се срѣща и въ по-горнитѣ октави на природнитѣ царства, между другото и въ растителното царство. Отъ тукъ вече ясно принципиално можемъ да видимъ важностъта на опредѣляне на времето за засѣване на едно растение.

* * *

Както се спомена и въ миналата книжка въ статията „Нѣколко думи върху туризма“, днешната биология вече научно, съ факти доказва сжществуването на психичното въ всѣки организъмъ и между другото и въ растенията. И съ това психично именно неовитализмътъ и неоламаркизмътъ се стремятъ днесъ да обяснятъ чудната онази целесъобразностъ, която виждаме въ всѣки организъмъ. Ако се откжсне основата на хидрата и се присади на горния край на хидрата, дето сж пипалата, тогызъ хидрата ще си образува нова уста съ вѣнецъ отъ пипала на долния край, дето по-рано е била основата. Този опитъ доказва целесъобразностъта при реагирането на хидрата при новитѣ условия, при които е поставена, макаръ и това да е придружено съ измѣняване на поляритета, който става обратенъ.

Но има и много други опити, които се привеждатъ отъ неовиталисти и неоламаркисти и които доказватъ сжществуването на психичното въ организма и неговата роля при еволюционния процесъ.

Правени сж не само съ животни, но и съ растения подобни опити, които доказватъ, че и въ растението работятъ разумни психични сили.

Между човѣшкитѣ мисли, чувства, желания и пр. и състоянията на природата има връзка, взаимно влияние. Една съвсемъ нова областъ е изследването на връзката на човѣшкитѣ мисли, чувства и пр. съ времето, състоянието на природата. Известни наши отрицателни състояния могатъ да образуватъ такива вибрации, такива течения всрѣдъ природата, които да предизвикатъ разваляне на времето. Но това е една дълбока областъ, която тукъ само мимоходомъ зачеквамъ.

Сжщо така има взаимно влияние, взаимодействие между разнитѣ организми. Напр. такова взаимодействие има между растенията и човѣка. Външното, физико-химичното взаимодействие между растенията и човѣка е изучено отъ съвременната физиология. Но това е

механическата страна на въпроса. Обаче има и по-дълбоко взаимодействие, което далеч надраства механическото.

Растението влияе върху човъка по три начина:

1) Когато растенията сж въ нашата окръжаваща срѣда, тѣ вече съ своето присѣствие ни влияятъ.

2) Тѣ ни влияятъ, като ги обработваме.

3) Влияятъ ни, като се хранимъ съ тѣхнитѣ плодове и пр.

Нека по-подробно разгледаме взаимното вътрешно влияние между растенията и човъка. Има значение, кои растения сж въ двора на нашата кжща, въ нашата градина, въ дадена област или страна. Това ще се отрази специфично върху характера на жителитѣ и то не само чрезъ механично влияние, но и чрезъ по-дълбоко вътрешно взаимодействие. Напр. има известни растения, които въ древността известни духовни братства сж посаждали въ двороветѣ на своитѣ домове, защото тѣ влияятъ особено благотворно вътрешно, психически върху човъка съ своята аура, съ своитѣ вибрации.

Учителътъ казва, че въ този домъ, дето хората сами отглеждатъ цвѣтя, тамъ не се каратъ. Въ това се крие изразенъ единъ важенъ законъ, защото въ цвѣтята работятъ разумни сили, които действуватъ благотворно на всички, които влизатъ въ по-интименъ контактъ съ тѣхъ.

Но това влияние е взаимно: и растенията приематъ отъ насъ. Напр. формата на едно растение може да изпита влияние отъ известни наши мисли и чувства. Трѣбва да се знае, че растенията могатъ да поглъщатъ, да възприематъ известни вибрации, които човѣкъ изпраща наоколо съ своята мисълъ, съ своитѣ чувства и пр., и тѣ могатъ да укажатъ отпосле влияние върху формата на дърветата, върху формата на клонитѣ имъ. И затова до известна степенъ по формата на дърветата въ двора на единъ човѣкъ, по формата на клонитѣ може да се сѣди за характера му.

Учителътъ казва: „Насаждете напр. нѣкое деликатно растение и вижте, какъ ще се развие подъ вашитѣ грижи и внимание. Какво става обикновено? Вие насаждате едно цвѣтенце въ вашата градина, и не се минава много време, и то изсъхва. Защо? Аурата ви е груба; то не може да издържи на тая срѣда. Нѣкои хора насаждатъ круши, ябълки, грозде, но всичко измира, не може да вирѣе въ тѣхния домъ. Това сж убийственитѣ мисли, които пресушаватъ хората. Тѣ могатъ да вредятъ и на растенията. Ако единъ голѣмъ престѣпникъ седне подъ нѣкое дърво, то може да изсъхне.“ Това може да стане, защото аурата на този човѣкъ ще повлияе зле върху аурата на растението. Ако въ една гора сж ставали голѣми престѣпления (убийства и пр.), то тя може да боледува, може да почне да линѣе (аурата на убийцитѣ и убититѣ и вибрациитѣ на тѣхнитѣ мисли тамъ може да повреди на аурата на дърветата). По сѣщитѣ причини единъ растителенъ видъ може да почне да ослабва, да изгубва жизнеността си и вследствие на това да се нападне отъ разни болести въ цѣла държава или въ цѣлъ континентъ поради лошитѣ мисли, които изобилватъ всрѣдъ дадена цивилизация.

* * *

Следъ гореказаното нека пристѣпимъ къмъ основния въпросъ:

Какъ трѣбва да отглеждаме растенията? Отговорътъ е единъ: съ любовъ! При любовта въ тебе се проявява Разумното, Първичната Причина, Великото въ свѣта. Въ този моментъ, когато проявявашъ любовта, Разумното, което работи въ цѣлата природа, се проявява чрезъ тебъ, и всичко това, което правишъ тогазъ, принася плодъ, резултатъ, понеже енергиитѣ на Цѣлото протичатъ, участвуватъ и съдействуватъ.

Казва се: „Любовта носи животъ“ Какво значи това? Това значи, че чрезъ любовта се събуждатъ всички спящи сили въ човѣшката душа и въ природата; даватъ се условия за проява на всички заложби, сили въ душата и въ цѣлата природа. Когато човѣкъ проявява любовта, когато работи съ любовъ, въ този моментъ се проявява Цѣлото, проявява се Богъ, и тогазъ енергиитѣ на Цѣлото протичатъ и принасятъ своя плодъ. Точката, дето се проявява любовта, можемъ да оприличимъ на клонче, къмъ което се стичатъ сокове и енергии отъ всички краища на дървото.

Преди всичко пълна обнова, промѣна става съ онзи, който е носителъ на любовта. Ако е билъ боленъ, става здравъ; ако е билъ печаленъ, става радостенъ. Стане нѣкой пжтъ човѣкъ сутринята и е печаленъ, мраченъ, недоволенъ. Виждашъ го следъ малко, че е радостенъ. Какво е станало? Посетилъ го е лжчъ на любовта и го е преобразилъ. Ако е билъ глупавъ, става уменъ, ако е билъ старъ, става младъ; ако е билъ безъ дарби, сега става даровитъ, талантливъ.

Това именно значи, че любовта носи животъ въ себе си. Не само това. Но онзи, който проявява любовта, внася животъ и на всѣкъде, дето отиде. Ако човѣкътъ, носителъ на любовта, отиде при боленъ, болниятъ ще оздравѣе; ако влѣзе въ една кжща, въ която хората се каратъ, тѣ ще престанатъ да се каратъ, ще се прегърнатъ съ радостъ и ще си простятъ. Ако отиде при отчаяни, тѣ ще добиятъ надежда и миръ, ще виждатъ красота и музика въ всичко. Ако отиде при лошъ, последниятъ ще се преобрази и ще прояви добрината си. Ако обичашъ нѣкого, ще събудишъ всичко красиво, божествено въ него; както се разтваря цвѣтната пжпка, ще се разтвори душата на последния. Защо това? Защото чрезъ любовта се проявява Богъ! Когато обичашъ нѣкого, все едно, че той е цвѣте, и то е милвано отъ слънчевитѣ лжчи, отъ слънчевата топлина и свѣтлина, поливано е отъ живителната влага и има всички условия да се разцвѣти и да завърже. Тамъ, дето се проявява любовта, имаме единъ свещенъ моментъ, предъ който ангелитѣ горе се спиратъ и благоговѣятъ, за да прислужуватъ на проявата на Бога.

Тамъ дето се проявява любовта, цѣлото небе се проявява. Това важи, както когато проявяваме любовъ къмъ хората, така и когато я проявяваме къмъ всички други същества, напр. растенията. Когато проявяваме любовъ къмъ растенията, тѣ чувствуватъ това, и нашата любовъ намира отзвукъ въ тѣхъ. Съ множество опити може да се докаже, че нашитѣ мисли, чувства и действия се отразяватъ върху растението и психически се възприематъ отъ него.

Нека да отгледаме едно цвѣте или едно плодно дърво или една нива съ любовъ и ще видимъ разликата отъ стария начинъ на отглеждане.

Ние трѣбва да знаемъ, че растението не е само формата, но

задъ тая форма седи нѣщо разумно, едно съзнание, съ което можемъ да влѣземъ въ връзка. И даже можемъ да говоримъ съ растенията. Даже Учителѣтъ каза веднѣжъ: „Новата култура ще дойде, когато цвѣтята проговорятъ.“ Това ще каже следното: ще станемъ така чувствителни, че ще влѣземъ въ вътрешна връзка и общение съ психичното въ растенията.

Единъ мой познатъ, когато билъ на работа въ Рила, изпадналъ въ едно такъво положение, че цѣли дни трѣбвало да прекара въ самота въ най-красивитѣ рилски мѣста. И като нѣмало съ кого да говори, да сподѣли мисли, той сѣдалъ край цвѣтята, съзерцавалъ ги дълго време, за да вникне въ вътрешния имъ миръ и почвалъ да говори съ тѣхъ така, както се говори съ съзнателни човѣшки души. И после чувствувалъ радостъ, миръ, вътрешна свѣтлина и по това познавалъ, че е влѣзълъ въ общение съ психичното въ растенията и че неговата любовъ, неговитѣ мисли, неговиятъ разговоръ сж намѣрили отзвукъ въ психичния свѣтъ на растенията.

Когато посадимъ дървче или цвѣте или посѣемъ нива съ жито, можемъ да се разговаряме всѣки денъ съ тѣхъ, Когато поливаме растението, когато разкопаваме около него, можемъ да го милваме и да му говоримъ. Споредъ окултизма това е реално общение съ психичното въ растенията. Има нѣщо въ растенията, което ще ни разбере и ще ни отговори. Защото споредъ окултизма всичко е живо. Даже и минералѣтъ е живъ, и въ него има съзнание, животъ, само че на по-низка степенъ. Даже ако знаемъ законитѣ, можемъ да влѣземъ въ общение съ психичното въ минералитѣ, въ скалитѣ

Когато посадишъ градина съ плодни дървета или съ цвѣтя, отивай всѣки денъ при всѣко дървче, при всѣко цвѣте и съ любовъ влизай въ общение и въ вътрешенъ разговоръ съ всѣко едно отъ тѣхъ и ще видишъ резултатитѣ. По този начинъ даже могатъ да станатъ чудеса: дървчето, което е раждало слабо или никакъ, ще почне да ражда, да цвѣти и да връзва обилно. Правени сж опити въ това отношение. Може да направи всѣки такъвъ опитъ. Разбира се, човѣкъ ще вземе всички външни мѣрки, които модерното научно градинарство или земледѣлие препорѣчва, всички външни, физико-химични и механични мѣрки за подобрене състоянието на дървото или цвѣтето, но освенъ това ще употреби и вътрешния, психичния методъ.

Когато сѣнешъ една нива, ще сѣнешъ съ любовъ и пѣсни. И тогазъ ще вложишъ нѣщо красиво въ житото, ще извикашъ на работа възвишени сили. Тукъ ще дамъ едно кратко обяснение:

Радиациитѣ, които изпуска човѣшкото тѣло, сж музикални. И даже окултизмѣтъ опредѣля, на кои органи въ човѣшкото тѣло каква музикална хармония имъ е характерна. Сжщо така и вълнитѣ на свѣтлината сж музикални. Свѣтлиннитѣ лъчи ни носятъ музика отъ небеснитѣ сфери и едновременно идеи, понеже всѣка музика е изразъ на една вътрешна идея. Сжщо така и радиациитѣ, които изпуска растението, сж музикални. Чрезъ тая музика растението ни говори. Да ти проговорятъ растенията, значи да станешъ способенъ да възприемашъ музикалнитѣ вълни, които ни изпраща растението и да влѣзешъ въ свръзка съ съзнателния, разумния принципъ, съ психичното въ расте-

нието. Музиката има чудна сила въ себе си да преобразява нѣщата и на всѣкжде да извиква къмъ новъ животъ спящитѣ сили. Болниятъ може да оздравѣе чрезъ музика, защото чрезъ нея се събуждатъ у него спящитѣ жизнени сили, които въдворяватъ хармонията въ тѣлото и се справятъ съ болестята. Когато пѣешъ, ти съ това събуждашъ спящитѣ сили въ житното зърно, извиквашъ къмъ активностъ индивидуалитета на растението. Отъ друга страна чрезъ тая музика ти се свързвашъ съ мощнитѣ творчески разумни сили въ природата, привличашъ ги, и тѣ почватъ да действуватъ

Споредъ единъ природенъ законъ, когато съзнаешъ божественото, което работи въ една форма, то ти извиквашъ проявата на това божествено, съдействуващъ за проявата му. Ето защо, когато ти съ любовъ се отнасяшъ къмъ растението, ти съдействуващъ за неговата еволюция. Когато станешъ способенъ да чувствуващъ красивото, чистото, божественото, което се крие въ растението, то ти ще съдействуващъ за проявата му въ растението.

При отглеждане на цвѣтя или дървета, ти се свързвашъ съ онѣзи идеи, които сж действували творчески и сж създали тѣзи растителни форми, върху които ти сега работишъ. Ето защо въ тебе ще почнатъ да идватъ нови идеи.

Ето защо е необходима работа всрѣдъ природата. Отъ великата свещена книга човѣкъ може да се учи, като работи всрѣдъ нея, защото се свързва съ вътрешнитѣ ѝ, съ творческитѣ ѝ сили, и това го повдига физически и духовно. Ето защо полската работа не трѣбва да е механична, а вдъхновена отъ любовта.

Тогазъ работата ще послужи за нашето повдигане. Освенъ това тогазъ ще имаме и по-голъмо плодородие. Тогазъ и дърветата и нивитѣ ще раждатъ по-изобилень и по-добъръ плодъ. И този плодъ не само външно ще бжде по-добъръ, но той ще укаже и по-добро вътрешно духовно влияние върху насъ, ще събуди въ насъ по-възвишени идеи. Нѣкой може да каже: „Какъ може да се отрази това върху плодородието?“ Трѣбва да се знае, че когато човѣкъ живѣе въ хармония съ природнитѣ закони, ще се привличатъ на работа повече творчески сили.

Когато прилагаме методи, които сж въ хармония съ заковитѣ на природата, тогазъ тя ще ни отвори своитѣ съкровища.

Сегашното отношение на човѣка къмъ свѣта е механическо. При градинарството, цвѣтарството, земледѣлието имаме днесъ механически отношения. Но това механическо отношение е и въ всички области на живота. Цѣлитъ животъ е механизиранъ. И ако се внесе ново отношение къмъ всички нѣща, тогазъ ще се внесе поезия, красота въ всички области на живота, и той ще бжде по-радостень и по-щастливъ. Това се отнася за всички видове дейностъ. Разликата между идейната и механическата работа се вижда ясно отъ следното: ако единъ приготви единъ предметъ, какъвто и да е, съ най-обикновени дребнави мисли, той е вложилъ въ този предметъ отъ себе си нѣщо сравнително по-долно, и онзи, койтого употребява, ще чувствува въ себе си едно потискане, едно неприятно чувство. Това важи напр. при шиене на дрехи, при строежъ на здания и пр. Когато употребявашъ пред-

метъ, приготвенъ съ любовь, ти ще чувствуващъ въ себе си радость, разширение, хубаво разположение, особено ако си по-чувствителенъ. Какво приятно разположение ще чувствуващъ въ една къща, градена съ любовь! Изобщо при всѣка една работа, която човѣкъ върши, оставя известно влияние следъ себе си, оставя особенъ родъ магнетизъмъ, флуидъ, но този флуидъ има връзка съ известни психични сили.

Законътъ е сжщиятъ и по отношение на растенията. Сжщо така и когато единъ човѣкъ отглежда едно растение съ любовь, той влага нѣщо въ това растение, и този, който ще го употреби, ще приеме това красивото, което си вложилъ, и ще се повдигне.

* * *

Всѣка растителна форма е свързана съ онзи висшъ идеенъ свѣтъ, отъ дето сж дошли строителнитѣ сили, които сж работили върху тѣзи форми. Трѣбва да знаемъ, че въ растенията работи, действува монадата, съзнателниятъ центъръ на самото растение и освенъ това и разумни сили отъ висшитѣ космически йерархии. Тѣзи висши разумни сили, които работятъ въ цѣлия космосъ, съдействуватъ и на растението въ неговото развитие. И чрезъ растението ние можемъ да влѣземъ въ свръзка не само съ растителната монада, но и съ съзнанието на тѣзи висши сжщества, които прилагатъ закона на жертвата, закона на служенето. Растителната форма, която виждаме предъ насъ, е изработена съ тѣхно съдействие. Тая растителна форма е като единъ видъ телефонна слушалка за влизане въ обжение съ тѣхния идеенъ свѣтъ. Ето защо чрезъ тѣзи растителни форми човѣкъ може да влѣзе въ свръзка съ идеитѣ, вложени въ тѣхъ, съ разумнитѣ сили, които сж работили върху тѣзи форми.

* * *

Всичко това може да има голѣмо приложение и въ педагогиката. Въ училището може да се почне съ общение съ живата природа, чрезъ работа всрѣдъ нея. Този новъ начинъ на отглеждане на растенията и много други разнообразни дейности на детето всрѣдъ природата могат да станатъ изходна точка за цѣлото обучение и възпитание на детето и да го развиятъ отъ една страна физически, и отъ друга страна да го развиятъ умствено, да развиятъ у него естетически вкусъ и неговитѣ морални и духовни заложби. Децата ще се опжтатъ да влѣзатъ въ общение съ психичния, вътрешния животъ на растението! Това ще внесе животъ, радость, обнова, свѣтлина, нови идеи въ детската душа! Ето единъ красивъ начинъ за събуждане на всички негови спящи сили, заложби, таланти, на всичко благородно и божествено у него!

Обаче този начинъ за отглеждане на растенията действува дълбоко обновително и на възрастния. Ако е мислилъ, че животътъ нѣма смисълъ, сега той ще добие за него красивъ дълбокъ смисълъ; ако е билъ песимистъ, ще стане жизнерадостенъ, ще желае да се учи, да расте, да работи за единъ великъ идеалъ. Изобщо този начинъ подмладява човѣка? Защо? Защото това е методъ за свързване съ космичния животъ и приемането му.

* * *

Изобщо новото учение, „живата наука“ се стреми да внесе нови идеи, нови методи въ всички области на живота, да посочи нови пътища, по които трябва да тръгне човечеството, за да излезе от пустинния живот на механизацията и да влезе въ красивия живот на творчеството и радостта. Въ миналата книжка посочих новите пътища на туризма. Сега тукъ се посочват новите пътища при отглеждане на растенията. Но това може да се приложи и за всички други области на живота.

Нѣма областъ, въ която новото учение да не внесе единъ новъ елементъ, единъ новъ квасъ, пълненъ съ животъ, който квасъ е въ състояние да даде мощенъ тласъкъ на развитието.

Новите хоризонти, които посочва новото учение, сж достъпни на опитъ. Нека всѣки да ги опита и по плодовете да прецени важността имъ.

* * * * *

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ

Мъдростъта

Богъ е Любовь, Мъдростъ и Истина — Три велики свѣта, за изучаването на които е нужна цѣлата Вѣчностъ.

Три нѣща има, по които можемъ да познаемъ Бога. Тѣ сж:

Божията Любовь, която носи пълния животъ.

Божията Мъдростъ, която носи пълната свѣтлина и хармония въ свѣта.

И Божията Истина, която носи съвършената Свобода.

И когато се говори за трите лица на Бога, ние подразбираме:

Първото лице на Бога е Любовта проявена въ Живота.

Второто лице на Бога е Мъдростъта изявена въ Свѣтлината на Знанието.

Третото лице на Бога е Истината проявена въ Свободата.

Ето защо, три сж допирните точки на човѣшкия духъ съ Божия Духъ: първата е Любовта, втората е Мъдростъта, третата е Истината.

Отъ първото докосване на човѣка съ Бога, той ще усѣти единъ избликъ на Любовь, ще се превърне въ изворъ на животъ, който блика.

И понеже този изворъ трябва да намѣри своя път на движение, явява се второто докосване на Бога — Мъдростъта, за да очертае пътя на това движение.

И затова, първиятъ стремежъ на човѣшкия Духъ е животътъ.

Вториятъ стремежъ на човѣшкия Духъ е Знанието.

Третиятъ стремежъ на човѣшкия Духъ е Свободата.

Когато Духът придобива знание, Свѣтлината се проявява като резултатъ.

И когато говоримъ за Божествената Мждростъ, ние подразбираме всичката Свѣтлина на безпредѣлното пространство, която никога не угасва.

Свѣтлината е дреха на Мждростъта. Физическата пѣкъ свѣтлина, отъ която ние се ползуваме, е резултатъ отъ излишната енергия, която Космичниятъ човѣкъ употребява за своята умствена дѣйностъ.

Космичниятъ човѣкъ е придобилъ толкова знания, че има излишъкъ отъ Свѣтлина.

Мждростъта — това е свѣтътъ на вѣчнитѣ божествени форми, изтъкани отъ Любовта. Любовта е самата сжщина, а Мждростъта представя формитѣ на хармонията, които се изливатъ въ музика и поезия.

И единственото, най-реалното, къмъ което човѣкъ трѣбва да се стреми въ сегашния си животъ, то е да познае формитѣ на Божията мисълъ. Мждростъта е свѣтъ, въ който се криятъ отъ незапомнени времена всички нѣща, които Богъ е създалъ, всички нѣща, които възвишенитѣ духове сж създали и всички нѣща, които човѣцитѣ сж създали на земята.

Затова този свѣтъ е достояние и на насъ.

Отъ този свѣтъ изгича истинското, сжществено знание.

И когато това знание премине презъ тритѣ свѣта — божествения, духовния и физическия — и даде плодъ въ тѣхъ, тогава то става реално за насъ.

Щомъ като мждростъта изгрѣе въ човѣшката душа, всѣко нѣщо въ ума на човѣка отива на своето мѣсто. Всички идеи ставатъ ясни, опредѣлени, тѣ сж въ пълна хармония и порядъкъ.

Умътъ на човѣка се отваря и той вижда, че този великъ божественъ свѣтъ е красивъ, че въ него царува хармония и редъ, и че когато Мждростъта управлява, редътъ не се нарушава. Той вижда да се разкрива предъ неговия духъ необятно поле за работа. И тогава той почва да гради.

Защото право е: само Божията Мждростъ задоволява Духа на човѣка.

Ала пжтътъ на Мждростъта е най-трудниятъ. Той е пжтъ само за Учителитѣ. Само съвършениятъ човѣкъ, само Учителътъ може да прояви Мждростъта.

За да влѣзе човѣкъ въ Царството Божие, това зависи отъ неговото знание и мждростъ, а не отъ неговата любовъ.

Въ Царството Божие по благодать не се влиза.

Да влѣзе човѣкъ въ Царството Божие и да му дадатъ почтено мѣсто, това зависи отъ неговата мждростъ.

Мждростъта е най-голѣмото добро на Небето. Тя е най-голѣмото и нетлѣнно богатство, съ което човѣшкиятъ духъ може да разполага.

Мждръ ли е човѣкъ, той притежава най-голѣмото Божие благо.

Когато човѣкъ има мждростъ, той е уменъ, силенъ и свѣтлината му винаги изгрѣва.

Човѣкъ безъ Мждростъ не е човѣкъ. И когато ние говоримъ за Човѣка, подразбираме Мждростъта.

Човѣкътъ е нареченъ Синъ на Мждростѣта.

Казано въ е Писанието:

„И веселѣхъ се въ Неговата обитаема земя и наслаждението ми бѣше съ чловѣческитѣ Синове“.

Това сж разумнитѣ Синове, въ които Мждростѣта се е веселѣла.

Защото Богъ чрезъ Мждростѣта е създалъ вселенната. Създалъ я е заради Синоветѣ на Мждростѣта.

Богъ пребжда въ тѣхъ, тѣ разбиратъ Неговата Мждростъ и Го славятъ. Защото Славата Божия се открива само по закона на Мждростѣта.

Затова само мждрецѣтъ може да слави.

Мждриятъ човѣкъ е опиталъ и провѣрилъ всичко, което знае.

У мждрия човѣкъ има непреодолимъ стремежъ къмъ Любовѣта. Въ него има желание най-малкото сжщество, което види, да го обикне, да му направи нѣкаква услуга.

При всичкото си знание, мждрецѣтъ еднакво цѣни и голѣмитѣ и малкитѣ нѣща.

Мждрецѣтъ живѣе безъ законъ.

Глупецѣтъ трѣбва да живѣе съ законъ и подъ законъ.

Ако мждрецѣтъ живѣе съ законъ, той е нещастенъ.

Ако глупецѣтъ живѣе безъ законъ, и той е нещастенъ.

Мждрецѣтъ живѣе по оня живъ законъ, който Богъ е написалъ въ душата му.

Той се намира извънъ условията на временния животъ.

*

Ти, който се стремишъ къмъ Свѣтлината, чуй думитѣ на Мждростѣта:

Искашъ ли да усвоишъ Божествената Мждростъ и тайнитѣ на живота Природа, казвамъ ти, нѣма другъ пжтъ освенъ страданието.

Докато сждишъ, докато роптаешъ, ти си далечъ отъ Мждростѣта.

Престанешъ ли да сждишъ, ти си близо до Мждростѣта.

Докато философствувашъ, ти си далечъ отъ Мждростѣта, отъ своя Учителъ. Престанешъ ли да философствувашъ, ти си близо до Мждростѣта, ти си при нозетѣ на твоя Учителъ.

Когато изгубишъ смисълѣтъ на живота, търси това, което свѣти.

Учи се при Този, който носи Свѣтлина.

Помни: Добродѣтелѣта живѣе само при това, което никога не потъмнѣва.

Дружи съ това, което не потъмнѣва.

Стреми се къмъ свѣтлината и не забравяй:

Знанието отъ едно мѣсто не идва, и Свѣтлината презъ единъ прозорецъ не влиза. Неизброими сж пжтищата на Знанието. Неизброими сж прозорцитѣ на Свѣтлината.

Вложи мждростѣта въ ума си, свѣтлината ще дойде и знанието ще ти даде своята помощъ.

Само свѣтлиятъ пжтъ на Мждростѣта води къмъ Истината.

За Музиката.

Както дишането е необходимо за пречистване на кръвта, така и музиката е необходима за пречистване на чувствата. Тя е необходима за създаване на характеръ; безъ музика не може да се създаде характеръ.

Паметъта се разсейва, когато музикалното чувство не е развито. Губенето на паметъта произтича отъ дразнене, тревоги, насилия. Ала музикалното чувство постепенно премахва тия тревоги и внася едно уравновесяване въ душата. Така умътъ става по-спокоенъ, а паметъта силна.

Музиката ще ви научи да трансформирате и енергиитъ. Разгнѣвили сте се, искате да си отмъстите нѣкому, запѣйте най-хубавата пѣсенъ, която знаете, и като я изпѣете десетина пѣти, сами ще кажете: „отказвамъ се отъ намѣрението си“. Така ще се свърши работата и ще се спести енергията.

Чрезъ музиката може да правите опитъ върху себе си. Искате да знаете, какво е вашето настроение. Опитайте се да изпѣете най-простата пѣсенъ и вижте какъ ще ви подеждувва тя. Ако може да взимате тоноветъ ясни и чисти, безъ да има дрезгавина въ гласа ви, състоянието ви е отлично.

И бждете увѣрени, че щастieto ви въ свѣта зависи само отъ музиката. Всички губятъ, когато изгубятъ музиката. Тогава ти си неразположенъ и този човѣкъ ще наскърбишъ, онзи ще наскърбишъ — така си създавашъ неприятности. Ала, щомъ си музикално настроенъ, ще пѣешъ, и обходата ти ще бжде музикална.

Когато излѣзете въсредъ природата, вслушвайте се въ нея. Вие не сте се вслушвали въ текущитъ извори. Каква приятна музика има между малкитъ камъчета! Пъкъ въ нѣкои мѣстности, въ нѣкои гори, когато шумолятъ листата — особена музика има! Когато влизате въ природата, отъ тамъ ще черпите вдъхновение. Единъ музикантъ, който има това ухо, той ще чуе нѣща, които никога въ живота си не е чувалъ. И ако нѣкой музикантъ би написалъ какъ птичкитъ започватъ своята молитва, той би създалъ цѣло събитие. Нѣкои се опитватъ да подражаватъ на гърмотевицата, мжчатъ се да схванатъ най-грубото. Въ тия най-груби гласове донѣкжде сж успѣли, но какъ пѣятъ птичкитъ — тѣмъ още не могатъ да подражаватъ. А въ окултната музика всичко това е възможно.

Музиката е единъ начинъ, чрезъ който природата може да оживѣе за човѣка. Камънитъ ще оживѣятъ, дърветата, изворитъ и всичко наоколо ще оживѣе, и животътъ ви ще стане сносенъ. Навсѣкжде ще можете да се тонирате. И онѣзи хора, които най-много страдатъ въ живота си, сж хора безъ музика. Музикантътъ не страда. Той страда, но е радостенъ въ страданията си.

Всѣко четиво, което четешъ, ако имашъ музикално настроение, ще го разберешъ по единъ начинъ; ако нѣмашъ музикално настроение, ще го разберешъ по другъ начинъ.

Божествениятъ Духъ работи всѣкога музикално.

Ще започнете отъ музиката и само така ще се облагородите и ще създадете характера си. Безъ музика всички усилия, въ каквото и

направление да сж отправени, ще бждат напраздни и парализирани. Музиката е едно спомагателно срѣдство за развиването на нашитѣ способности. За развитието на нашия умъ, за развитието на нашето сърце е потрѣбна музика.

Всѣка тревога се отразява върху ларинкса. И когато действуватъ низшитѣ чувства, страститѣ, гласнитѣ органи задебеляватъ. И забележете, ония хора, които сж груби, и гласътъ имъ съответствува на тѣхния характеръ. Музиката и говорътъ сж братъ и сестра, тѣ излизатъ отъ единъ и сжщи центъръ. Гласнитѣ струни трѣбва да бждатъ винаги гъвкави за пѣние. А едно отъ голѣмитѣ заблуждения, което внушава черната ложа на хората е, че тѣ не трѣбва да пѣятъ, не трѣбва да се веселятъ. И първото нѣщо, съ което започва черната ложа, когато попаднешъ въ нейнитѣ примки, е задебеляването на гласа ти. Щомъ започне да задебелява гласътъ, измѣня се ципицата (гласнитѣ връзки), измѣня се и характерътъ.

При условията, въ които сега живѣемъ, необходимо е постоянно тониране, а музиката — това е единъ отъ великитѣ Божествени методи за тониране. Докато пѣешъ, тонирашъ се, престанешъ ли да пѣешъ — загубвашъ силитѣ си.

Подъ „музика“ разбирамъ музика и въ мисли и въ желания. Да внесемъ тая хармония вътре въ себе си и да чувствуваме, че въ насъ — въ сърцето ни и въ ума ни — нѣщо тихо пѣе, като че нѣкъде дълбоко слушаме тази хармония. Това е състояние, което ще успокои сърцето ни и ума ни и ще даде ново направление на нашата мисълъ.

Онѣзи, които сж създали музиката, сж били много умни сжщества. Музиката е една дълбока сфера на Битието. Тѣзи сжщества сж разбрали Божественитѣ закони и сж изразили това велико творчество въ музика.

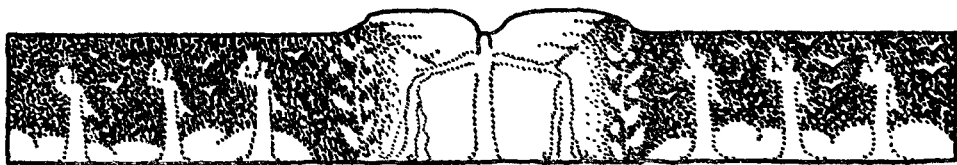
Чрезъ пѣнието ще хармонираме себе си; чрезъ него ние ще започнемъ да привличаме ония сили на природата, които сж хармонични. Това е законъ за привличане.

Пѣнието всѣкога привлича. И ако пѣемъ хармонично, ние всѣкога ще привличаме духоветѣ на музиката. И щомъ дойдатъ, тѣ ще донесатъ нѣщо много хубаво — обновление. И споредъ степенъта на нашата пѣсенъ, споредъ вдъхновението ни, ще станатъ и съотвѣтни промѣни въ духовната ни природа.

Музиката е съединителното звено между ангелския свѣтъ и човѣшкия свѣтъ. Тя е езикъ на духоветѣ, тѣ познаватъ този езикъ. И когато вие искате да привлечете нѣкой духъ, да му действувате или да ви разбере, трѣбва да пѣете или да свирите.

Молитвата е Божествено пѣние, то е недосегаемо вътрешно изкуство. Смыслътъ, който музиката може да донесе, е отъ Божествения свѣтъ. Чрезъ музиката може да привлѣчете ангелитѣ, тѣ ще се заинтересуватъ за васъ. Ще имъ кажете: „Ние изучаваме вашата музика, искаме да пѣемъ като васъ.“ И тѣ ще ви отговорятъ: „Ние ще ви дадемъ нашето съдействие и ще бждемъ винаги съ васъ.“

Да пѣемъ, защото пѣнието е животъ. Животътъ е музика, животътъ е поезия. Тѣ сж реални нѣща, съ тѣхъ ще влѣземъ въ този висшъ Божественъ пѣтъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Върхътъ на Изгрѣващето Слънце.

Ташлж-тепе, така наричатъ върха на изтокъ отъ Варна. Отъ него започва на северъ пространната добруджанска висока равнина. Колко радости, колко душевни копнежи, колко слънчеви устреми познава този толкова плитко названъ връхъ! Сякашъ хората не могатъ да виждатъ повече отъ една обикновена действителностъ, не могатъ да осветятъ съ свещенни, смислени имена мѣста, които наистина съ достоинство биха ги носили. А има души, които дълбоко чувствуватъ другата страна на действителността — тѣ могатъ, тѣ живѣятъ съ душата, съ духа на нѣщата, съ духа на дадени мѣстности.

Отъ дете обичахъ да ходя всрѣдъ природата, ала тя не събуждаше въ мене нищо друго, освенъ една спонтанна радостъ, едно чувство на волностъ. Бѣхъ младежъ, наистина менъ не ме задоволяваха общитѣ схващания на хората, но не бихъ могълъ да се похваля, че живота имаше за менъ нѣкакъвъ дълбокъ смисълъ, че въобще разбирахъ нѣщо отъ това, което струеше въ моята кръвь. Азъ живѣехъ, защото природата, Богъ бѣше вдъхналъ въ ноздритѣ ми диханието на своя животъ, но азъ не разбирахъ нищо отъ живота въ менъ и около менъ. Знаехъ само, че човѣкството току що се отърси отъ нѣщо много страшно по своето естество, отъ великото безумие на свѣтовната война; помнѣхъ, що страдания и плачъ сме изживѣли и ние по време на тия страшни кървави години. Но отъ хубавото, красивото, положителното, творческото въ природата — отъ това, което запалва неугасимия огънь въ сърцето на човѣка, не разбирахъ почти нищо. А и кой ли ме е училъ на това?! — Бѣхъ челъ видни философи — тѣ всички ме пращаха къмъ мене самия, но никой не бѣше смогналъ да докосне струнитѣ на моята душа, никой не ми посочваше пжтекитѣ къмъ самия мене. Отдавна бѣхъ захвърлилъ храненето съ тѣлата на божии създания, ала все ми липсваше нѣщо — не бѣ ме докосналъ слънчевъ лжчъ, не бѣше досегналъ още очитѣ ми прѣста на Великия.

Бихъ казалъ съ езика на обикновенитѣ: това бѣше една случайностъ, когато веднѣжъ мои приятели по безмисно хранене ме поканиха да чуемъ беседата на единъ отъ най-страннитѣ хора въ България. Тази беседа бѣше за мене всичко. Тоя дивенъ човѣкъ стана за менъ, за моето сърце, за моята душа Учителъ на живота. Той бѣше вече за мнозина такъвъ. Благословенъ онзи часъ, когато Го видѣхъ и чухъ за първи пжтъ — това бѣше великото докосване на Божествения прѣстъ до моитѣ очи! Огънь възпламени сърцето ми и свѣтина озари ума ми.

Заредиха се свѣтли познайнства въ моя животъ — азъ се запознахъ съ много хора съ пламтящи сърца и грѣщи улове. Съ тѣхъ почнахъ да се изкачвамъ на най-високото мѣсто на изтокъ отъ Варна, да видимъ Изгрѣва на най-благодетелното създаение за нашата земя — на Слънцето. Да ви опиша ли моя първи изгрѣвенъ день? — Дано трепетътъ, що изживѣхъ въ душата си тогазъ, запали други готови души!...

Ранна пролѣтъ; нощъта вече довършваше своето велико дѣло да освободи земята отъ бремето на изтеклия день — зазоряваше се. Бѣхъ готовъ, когато единъ приятель дойде да ме вземе. Ние тръгнахме на изтокъ и следъ петнадесетина минути се измъкнахме изъ Варна. Ду-хаше приятенъ морски утриненъ вѣтрецъ. Изъ лозята всичко бѣше вече разлистено и разцѣфтяно. Птички чуруликаха и пѣха дивна пѣсенъ на хваление на природата, изгрѣващия день и пролѣтъта. Сякашъ тѣ упрекваша умнитѣ създаения — хората, че не могатъ да вършатъ и не разбиратъ тази велика служба на благодарностъ и хвала къмъ природата, че не могатъ съ пѣсенъ да посрещнатъ изгрѣващия день. — Една дѣлоба радостъ и трепетъ се разливаше на всѣкъде. А капкитѣ роса, тия бисери на пролѣтнитѣ утрини, украсяваха всѣка тревица, всѣко стрѣкче, всѣки цвѣтъ, отъ който се разливаше свежъ приятенъ ароматъ. Неусѣтно се изкачихме на високото на баира. Може би думитѣ биха били малко и неизразителни, за да се опише красотата на гледката. Подъ тебе кичести лозя и градини, на западъ града и езерото, а на югъ и изтокъ — Балкана и пространното синьо-зелено море. Око̀то ти гледа и не може да се насити на тази гледка. Морето те опива, то те унася, ти се губишъ и се чувствувашъ малка частица всрѣдъ велика стихия — морето, морето на живота. Въ унесъ изкачваше върха презъ стрѣмни полянки отъ пѣстри цвѣта. Тиха пѣсенъ долита до ушитѣ ни. Това сж приятели, хора съ трепетъ и пѣсенъ очакващи свѣтилото на деня. Въ лицата на всички е изписано величието на този мигъ, възторга, що изпълва душитѣ имъ. Тѣхнитѣ души се сливатъ въ този мигъ съ всичко въ природата и тѣ трептятъ съ пулса на изгрѣва. Въ далечината на изтокъ, кждето безпредѣлното море се слива съ небето, всѣки мигъ се промѣнятъ краскитѣ. Небето става червено, после розово, после оранжево, оранжево-златисто, цвѣтоветѣ се преливатъ единъ въ другъ и бърже-бърже се смѣнятъ. Всрѣдъ тази мълчалива свѣтлинна феерия настава величественъ моментъ, сякашъ изъ бездна бавно, величествено изплава голѣмъ свѣтящъ дискъ. — Изгрѣва Слънцето, свѣтилото на деня, смисъла на живота. Можешъ да го гледашъ, докато се дигне една педя надъ хоризонта, ти си унесенъ, ти растешъ заедно съ изгрѣващото слънце. За мигъ неговитѣ лжчи попарватъ очитѣ ти, тѣ топлятъ, сгрѣватъ — нова благодарствена пѣсенъ отеква хармонично отъ много гърла... — — — — —

Минаватъ часъ, два горе на високото въ пѣсни и умни, мждри разговори. Тръгваме пакъ надолу къмъ града, този човѣшки мравунякъ. Сърцата ни сж преизпълнени съ нѣга, топлота и мисль. Докоснало те е слънцето съ първитѣ си лжчи! То е напълнило чашата на твоя животъ съ еликсиръ, съ радостъ и творчески погледъ за живота. И всичко, всичко ти се смѣе, и радва ти се и ти се покланя. Ти чувствувашъ въ душата си такава сила, че боленъ би оздравялъ отъ

докосването ти, и сякаш мъртавъ би отворилъ наново очи за свѣтлината.....

Новъ животъ настана за менъ, такъвъ какъвто бѣше вече за мнозина или по право за малцина „избрани“ настаналъ. Нѣщата ги виждахъ вече въ слънчева свѣтлина, виждахъ ги въ тѣхното растене и разбрахъ, че безъ слънцето нѣма растене, нѣма животъ, нѣма пжтъ къмъ себе си, нѣма добро на земята.

Колко, колко цѣли нощи въ съзерцание и наблюдение на звездитѣ съмъ очаквалъ, самъ или съ приятели, съ трепетъ на сърцето, горе на Върха на Изгрѣващото Слънце, свещения моментъ на слънчевия изгрѣвъ! Тогава залюбихъ звездитѣ и завещахъ сърцето си на слънцето и тѣмъ. И цѣлата вѣчностъ на моя животъ рѣшихъ да посветя на една странна, но чудновато възможна химера — да стрнствувамъ отъ звезда на звезда, докато се упоая отъ красотата на Божествената творба и се слѣя съ Безкрайния.

Братя мои, и вие, които сте се опивали отъ чутовния изгрѣвъ на слънцето по високи планини, ви желая да видите изгрѣвъ слънце отъ Върха на Изгрѣващото Слънце. Да го видите и почувствувате величието му, когато израства предъ васъ отъ безпредѣлното море, отъ морето на живота. И въ тия, въ които не е станалъ този вътрешенъ обратъ, какъвто е станалъ нѣкога въ мене, непременно ще затрептятъ струнитѣ на единъ новъ животъ на душата, който ще се излива въ смислена творческа радостъ.

Ели.

* * * * *

Емануилъ Сведенборгъ

(Животописъ, идеи и значение)

Той е роденъ на 29 януарий 1688 година въ Швеция. Въ университета въ Упсала той е изучавалъ математика, физика, химия и естествена история. Въ 1710 г. поради чумата той е принуденъ да напусне Упсала и да замине за странство. Той обикаля Германия, Франция и Англия и обогатенъ съ научни знания се връща въ 1714 г. въ Швеция. Тогазъ печата своето съчинение Daedalus Hyperboreaеus, въ което се засѣгатъ математични и физични въпроси.

Следъ като станалъ съ тази книга известенъ като ученъ, станалъ сътрудникъ при постройка на корабостроителница и на единъ каналъ. После бива назначенъ отъ краля въ минния комитетъ. На този постъ младиятъ ученъ направилъ множество механични открития. После посетилъ минитѣ въ Унгария и Саксония и написалъ цѣлъ редъ съчинения върху минералогия, физика, философия, които разнесли славата му по цѣла Европа. Той кореспондиралъ съ най-знаменититѣ учени на времето си и билъ избранъ членъ на всички почти научни общества. Въпреки издигането му въ съсловието на благородниците, въпрѣки предложението, което му било направено, да бжде назначенъ за замѣстникъ на учения Целзий, той запазилъ своето смирение и желаелъ да служи на народа си и на цѣлото човѣчество съ неуморни изследвания

и открития. Въ 1733 г. посетилъ Берлинъ, Дрезденъ и Прага, а въ 1738 г. — Италия, дето стоялъ цѣла година и почти презъ всичкото време се занимавалъ съ анатомия и физиология.

Въ 1745 г. той по собствено желание се оттеглилъ отъ служба и се посветилъ изключително на изучаване на окултизма и мистицизма; написалъ върху тѣхъ множество съчинения, които печаталъ въ Лондонъ и Амстердамъ. При едно отъ своитѣ многобройни пжтувания за тая цель, той получилъ въ Лондонъ ударъ и парализация (въ 1771 г.), обаче следъ не дълго време пакъ се възстановило здравето му. Още при своето потегляне за Лондонъ той е ималъ предчувствие за нещастieto и е казалъ на свои приятели, че не знае, дали ще се върне, но знае само, че нѣма да се пресели отвъдъ, преди да отпечата своето съчинение върху истинската християнска религия. И така станало. При смъртния часъ единъ му казалъ, дали е вѣрно всичко, което е писалъ, и ако той е заблуждавалъ, нека сега се признае и разкае. Сведенборгъ отговоръ: „Всичко, което съмъ писалъ азъ, е толкозъ вѣрно и сигурно, колкото е вѣрно и сигурно, че вие ме виждате, и азъ даже бихъ писалъ много повече, ако ми бѣше позволено. Азъ свидетелствувамъ това предъ Вѣчния Богъ.“ Той се преселилъ отвъдъ на 29 мартъ 1772 г. Наследниците му предали всички негови ръкописи следъ това на шведската академия на наукитѣ.

Той е ималъ интимни връзки съ Емеренция Полхемъ и се сгодилъ за нея. Но когато видѣлъ, че тя това сторила по настояването на баща си, а самата тя не искала, той я оставилъ свободна и тогазъ именно предприелъ дългото пжтуване въ странство; и до края на живота си той не я забравилъ и останалъ нежененъ. Нека сега разгледаме ясновидскитѣ способности и преживявания на Сведенборга. Трѣбва да забележимъ, че още отъ ранно детство той е проявявалъ сериозенъ стремежъ къмъ Бога и духовнитѣ истини. И той въ писмо до единъ свой приятелъ казва, че такива мисли го занимавали между 4 и 10 година.

Сведенборговитѣ ясновидски опитности сж две категории; предсказания и общение съ сжщества отъ отвъдния свѣтъ. Сведенборговиятъ биографъ Музеусъ разправя следното: Когато Сведенборгъ билъ въ Лондонъ, той уговорилъ вечеръта отпжтуването на другия день съ корабъ. Вечеръта го посетилъ въ хотела търговския съветникъ Шпрингеръ, и следъ сбогуването си съ него, Сведенборгъ се прибралъ въ стаята си, а Шпрингеръ останалъ още малко време въ предверието, и чулъ оживенъ разговоръ въ стаята на Сведенборгъ. Шпрингеръ се върналъ и видѣлъ, че Сведенборгъ говорилъ оживено, но е самъ въ стаята. Той го попиталъ, да не е боленъ, а Сведенборгъ казалъ: „Не, но азъ имахъ разговоръ съ нѣкои отъ моитѣ небесни приятели, които ми обещаха бързо пжтуване за Стокхолмъ (защото по нѣкога поради лошото време корабитѣ се бавѣли много по пжтя).“

Случаятъ за ясновидство въ пространство, споменатъ отъ Кантъ, нѣма да излагамъ, понеже вѣрвамъ да е известенъ на повечето отъ читателитѣ.

Въ сжщия день, когато се преселилъ отвъдъ руския царъ Петъръ, Сведенборгъ билъ въ Амстердамъ у единъ свой приятелъ. Въ време на разговора внезапно чъртитѣ на лицето на Сведенборгъ се измѣ-

нили съвсемъ, и като че ли не билъ въ тѣлото си. Отъ начало той не далъ опредѣлени отговори на зададенитѣ му въпроси, но когато сж го молили многократно да обясни, той казалъ: „Сега, въ този мигъ Петъръ III почина.“ Той описалъ и сцената. Единъ отъ присѣжествуващитѣ на този разговоръ казва: „За голѣма наша изненада известието, което пристигна въ Амстердамъ следъ известно време и го четохме въ вестниците, напълно се съвпадаше съ думитѣ на Сведенборгъ“

Кралица Луиза Улрикъ, жена на кралъ Адолфъ Фридрихъ и сестра на пруския кралъ Фридрихъ Велики, много е слушала за Сведенборга; затова тя поржчала на графъ Хьопкелъ, който билъ запознатъ съ Сведенборга, да го представи въ двореца Това станало. Кралицата, чийто братъ преди известно време починалъ, попитала Сведенборга, дали е въ сношение съ нейния братъ, Сведенборгъ далъ на това отрицателенъ отговоръ. Кралицата му казала: „Когато го срещнешъ, поздрави го отъ менъ и го попитай, защо не си е изпълнилъ обещанието, което ми бѣше далъ при нашата последна срѣща.“ И следъ това тя се обърнала съ разговоръ къмъ други лица. Осемъ деня следъ това Сведенборгъ дошълъ пакъ въ двореца, но толкозъ рано, че кралицата още не била напуснала тъй наречената „бѣла стая“. Макарь и влизането въ тая стая да е било позволено само на известни високи сановници, Сведенборгъ смѣло влѣзълъ въ нея, отишълъ при кралицата и поискалъ ауденция на саме, тъй като ще ѝ каже важно съобщение отъ нейния братъ. Смѣйки се, кралицата казала, че той може да го каже предъ всички, но той настоявалъ, че това не е възможно и че това съобщение е отъ такъвъ характеръ, че предъ други не може да се съобщи. Тогазъ кралицата станала и съ Сведенборга се отеглили въ друга стая, но казала на единъ отъ свитата — графъ Шверинъ — да я последва и да остане при вратата. Сведенборгъ завелъ кралицата на другия край на стаята и ѝ казалъ: „Ваше Величество, вие бѣхте казали да поздравя брата ви при срѣща. Това сторихъ. За доказателство на това вашиятъ братъ ми павѣри следното: Ваше Величество преди пристигането си тукъ взехте сбогомъ отъ брата си въ замъка Шарлотенбургъ въ този и този день, въ този и този часъ. Когато Ваше Величество после вървѣхте въ дългата галерия на този замъкъ, вие пакъ срѣснахте брата си, който ви взе за ржка, заведе ви настрана и ви каза нѣщо повѣрително. Какво ви е казалъ той, азъ го знамъ.“ Тогазъ Сведенборгъ пошепналъ съвсемъ тихо на ухото на кралицата нѣколко думи, при което кралицата побледнѣла. „Колкото за писмото, което братъ ви бѣше обещалъ да ви пише, то действително се намира започнато въ неговата писалищна маса, само че последвалата болестъ и смъртъ му попречиха да го довърши“. Изненадана и уплашена, тя почнала да пребледнѣва.

Кралицата не каза после, кои думи и пошепна Сведенборгъ, но после въ Берлинъ въ едно голѣмо общество отъ членове на академията на наукитѣ тя тържествено заяви, че това сж били точно думитѣ, които починалиятъ ѝ братъ ѝ казалъ при раздѣла и които сж били отъ такъвъ характеръ, че на Сведенборгъ не би било възможно да ги научи чрезъ другъ нѣкой човѣкъ.

Госпожа Хатервилъ, вдовица на холандския посланикъ въ Стокхолмъ, известно време следъ смъртъта на мъжа си, била поканена отъ

златаря Крунъ да му плати сребърния сервизъ, който нейниятъ мъжъ поръчалъ и взелъ отъ него. Вдовицата била сигурна, че нейниятъ мъжъ, който билъ въ всичко тъй редовенъ, е изплатилъ стойността на сервиза, обаче тя не могла да намъри разписката. При това смущение, — понеже сумата била голъма, — тя се обърнала къмъ Сведенборга. Следъ извинения, тя го попитала, дали има способността, както хората говорятъ, да се сношава съ аминалитъ, и ако има, нека го помоли да каже подробности за сребърния сервизъ. Три деня следъ това вдовицата е имала у дома си нѣколко души на кафе. Сведенборгъ пристигналъ и ѝ казалъ хладнокръвно, че е говорилъ съ нейния мъжъ. Той казалъ: „Дългътъ е билъ платенъ отъ него 7 месеца преди смъртта му, и разписката се намира въ единъ шкафъ въ горната стая“. Госпожата отговорила, че тя съвсемъ изпразнила този шкафъ и между всичкитъ книжа тя не е намърила такъва разписка. Сведенборгъ казалъ: „Вашиятъ мъжъ ми съобщи, че като се извади отъ лѣвата страна на шкафа чекмеджето, ще се покаже една дъска, която трѣбва да се отстрани и тогазъ става видимо едно скрито чекмедже, дето той държалъ тайната си холандска кореспонденция, и тамъ е и разписката“. При тѣзи му думи, госпожата придружена отъ всички гости отишла въ горната стая. Отворили шкафа и всичко намърили, както било описано. Самата тя не е знаела нищо за това секретно чекмедже, така че тукъ се изключва телепатията (предаване на мислитъ).

Когато Сведенборгъ билъ въ Амстердамъ, билъ запитанъ отъ търговеца Кребсъ, дали може да му даде доказателства. Сведенборгъ отговорилъ утвърдително. Търговецътъ тогазъ му казалъ: „Азъ имахъ единъ приятелъ, който следваше богословие въ Дуисбургъ. Той заболѣ отъ туберкулоза и почина. Азъ го посетихъ малко преди смъртта му. Ние имахме важенъ разговоръ. Можете ли да ми кажете, за какво се разговаряхме?“ Сведенборгъ го попиталъ за името на приятеля му и му казалъ да дойде следъ нѣколко деня. Търговецътъ следъ нѣколко деня отишълъ въ напрегнато очакване при Сведенборга, който го посрещналъ засмѣнъ и му казалъ, че се е срѣщналъ съ неговия приятелъ. И съобщилъ на търговеца разговора имъ съ най-голѣми подробности: какво е твърдѣлъ търговецътъ и какво другиятъ. Търговецътъ приbledнѣлъ, понеже това доказателство било силно и несъкрушимо. Търговецътъ попиталъ: „Какъ е той тамъ?“ Сведенборгъ отговорилъ: „Той е още въ долнитъ сфери. Наклонноститъ и мненията човѣкъ взема съ себе си при смъртта и е трудно, додето се освободи отъ тѣхъ. Затова още тукъ човѣкъ трѣбва да се освободи отъ тѣхъ, ако не сж правилни“.

При едно пребивание на Сведенборгъ въ Лондонъ, той билъ посетенъ отъ единъ младъ магистъръ Портанъ, който после поради неговитъ знания билъ назначенъ за професоръ въ Або. Той билъ помоленъ отъ слугата да почака въ предната стая, защото Сведенборгъ е билъ заетъ. Портанъ случайно седналъ до едно мѣсто, което било близо до вратата на вътрешната стая, и слушалъ оживенъ разговоръ на Сведенборгъ на латински езикъ. Той слушалъ само думитъ на Сведенборгъ, който сегизъ-тогизъ прекарвалъ въ мълчание и пакъ заговарвалъ. Скоро вратата се отворила и излѣзълъ Сведенборгъ, но билъ самъ. Въ стаята нѣмало никой другъ. (Следва)

Теофана

Т О Й.

Изкачва се нагоре въ планината :
 предъ него пжтътъ труденъ се чертай —
 пжтека камениста, крива
 извива въ гжстия лещакъ, —

провира се подъ вейкитѣ му свежи
 преплетени катъ руситѣ коси
 на палавница малка, буйна, плаха,
 нересана или ресана отъ дни ;

ту простнала се изъ поляни китни,
 изплетени отъ хиляди цвѣтя,
 ту права се изправила нагоре
 по стръмни урви и скали — —

А той върви — — Но всѣка стжпка съ трудъ се прави тука —
 не е като изъ равний пжтъ —
 задъхва се, поспира, пакъ поема
 и все нагоре — шагъ следъ шагъ — —

И въ мигъ му свѣтла просиява
 идея чудна, приказна една,
 и въ мигъ му радость странна трепва :
 — На космоса е господарь ! —

И пакъ задъхва се, поспира въ изнемога
 и пита се, защо,
 защо и мъничекъ, нищоженъ той се чувствава
 и въ сжщий мигъ — голѣмъ.

А вейкитѣ преплетени въ лещака
 и пѣстритѣ въ полянитѣ цвѣтя,
 и въздуха, и урвитѣ страхотни
 в'едно съсъ цѣлий свѣтъ тамъ даватъ му ответъ :

— Защото си отъ прѣстъ направенъ ти,
 си мъничекъ и плахъ,
 — защото си и Духъ Божественъ ти,
 Божественъ си, голѣмъ.

О. Славчева

Пришествие.

Ето, срещнахъ те тази сутринъ. О, колко прекрасно нѣщо съзерцавахъ очитѣ ми. Но азъ никого не гледахъ, никого не виждахъ, очитѣ ми бѣха затворени. А тебе те огращахъ свѣтли души, усмихнати лица, лжчезарни образи.

Видѣ ли ме Ти? Позна ли ме измежду многото? Азъ се прислонихъ до нозетѣ ти и вътрешно те съзерцавахъ. И дордѣто другитѣ Те огращахъ съ лжчезаренъ венецъ, азъ мислехъ за Тебъ и тѣзи мисли бѣха най-свѣтлиѣ ми цѣлувки. Душата ми Те съзерцава като едно бѣло слънце. Ти си тѣй хубавъ! Твоята аура се разтворила като крилата на лелящъ гълъбъ, който лѣти къмъ гнѣздото на викащитѣ го.

Коситѣ ти блѣстятъ като диамантена корона, по които сияятъ скжпоцѣннитѣ камъни на твоитѣ благородни мисли.

Челото Ти прилича на разгнать листъ отъ цвѣтяща роза, която украсява вѣнеца на своитѣ благоуханни дружки.

Азъ седѣхъ до тебе мълчаливо и плакахъ и плакахъ отъ радостъ. Не бихъ смѣнила това свѣтло щастие за никой земенъ даръ.

И ето, върнахъ се презъ снѣговетѣ. Снѣжинки се топятъ по лицето ми. Тѣ се сливатъ съ капящитѣ ми радостни сълзи. Минавамъ презъ гората. Бороветѣ сж окичени съ снѣгъ. Тъмнитѣ имъ стволоче горди и благородни подъ скжпия снѣженъ товаръ се издигатъ къмъ небето като молитвени погледи.

Спирамъ се при тѣхъ и ги прегръщамъ. По грапавата имъ кора оставатъ следи отъ моитѣ сълзи. Шепна Твоето име, цѣлувамъ ги благодарна.

За менъ Ти си празникъ. За нѣкои, може би, той е възкресението, а за менъ, — Твоето свѣтло пришествие.

Възлюбленни! Възлюбленни мой!

Посещение.

Погледни ме, скжпи, съкровени мой Духъ! Твоятъ погледъ ме изжпва съ кристална вода, и азъ ставамъ бѣла, чиста, както разпукващата се пжпка на благоуханния карамфилъ. Твоятъ погледъ разтапя веригитѣ, които моятъ родъ ми е завѣщаль. Ти отвързвашъ узитѣ отъ нозетѣ ми, освобождавашъ ржцетѣ ми и вдѣхвашъ сила на моята крилата душа. Днесъ е твоето посещение. Искамъ да се облека за Тебъ въ свѣтли одежди. Днесъ моята радостъ издава пѣещи лжчи, които каратъ моята лира непобутната съ ржка да звучи... Защото, това е Твоятъ день — великата дата, въ която Ти си ме посетилъ. Този день блѣсти измежду скалитѣ на времето като диамантъ. Той не прилича на другитѣ дни. О, много отъ тѣхъ си ми далъ, и тѣ сж скжпата огърлица на Твоята Вѣчна Любовь.

Днесъ е Твоето посещение — моето велико тържество и моята радостъ и покой.

Д. Антонова.

В Ъ Ч Н А Т А.

Живѣеше майка, детето край нея;
Детето, другарче на Божиитѣ птички.
Живѣеше майка. Синътъ я напусна
Утѣха да дава и радостъ на всички.

Речта му бѣ кротка и влѣзе въ душитѣ:
„Любовъ на земята и миръ да пребжде!“
Живѣеше майка, живѣ да догледа,
Свѣтътъ какъ сина ѝ на кръста осжди.

„Прости имъ, о Боже.“ Тя чу и видѣ го,
Какъ Той съ примиренъе главата оброни.
И вѣчни остаха на вѣчната майка
Сълзитѣ, които за него изрони.

Живѣеше майка. Синътъ ѝ приятелъ
На всички презрени умрѣ на Голгота.
Сърдцето велико на майка велика
Остана да бие навѣки въ живота.

Живѣеше майка, живѣе и днеска
Съсъ сълзи въ очитѣ и мжка въ сърдцето.
То мърда краченца, а тя се усмива
И пѣе... А вече си тръгва детето.

На пжтъ го изпраща, при други да иде,
Тя — скръбната майка, тя — клетата майка.
Синътъ ѝ умира, тя склопва очи му
И кротко се моли, смирената майка.

„Човѣкъ е родила!“ Свѣта ще познае!
И кротка надежда ѝ топли сърдцето. —
А ето „човѣка“ убиецъ излиза.
За него се моли тя тамъ отъ небето.

Тя — Вѣчната майка!

Еделвайс

Вѣчното начало.

ИМА една вътрешна усмивка въ естеството на човѣка, родена въ детинство, родена въ вечността.

Въ голѣмитѣ изпити на живота ти трѣбва да запазишъ нейния образъ, защото ти си пѣтникъ, замръквашъ и осѣмвашъ.

До като слънцето свѣти, до като хиляди звезди блестятъ на небето, до като чувашъ въ себе си тихия гласъ и пазишъ свещена тая усмивка — не бой се отъ нищо.

*

ИЗКАЧИ се на върха и отправи погледъ на далечъ въ синьото небе. Отъ висинитѣ ще почерпишъ свежестъ и сила. И погледни отгоре къмъ този малъкъ свѣтъ на скрититѣ въздишки.

Силата е въ свѣтлината на слънцето — което свѣти, събужда и твори. Посаденитѣ зрънца поникватъ, радватъ се на величието на божественния день.

Силата е въ живота, който обгръща всичкитѣ души. Той има и крила: свѣтлитѣ мечти. Въ единъ моментъ може да се прелети земята и да се върнешъ съ нови сили, съ нова радостъ.

И знай че утре нѣма да бжде като днеска.

*

ОТПАСВАЙ това, което те притиска, остави го нека да тече, нека да гори върху свещения пламъкъ на живота.

И презъ тоя пламъкъ ще видишъ ти отгатакъ великия образъ и ще чуешъ тихъ гласъ: „Не си ти тоя, който гори и изгаря.“ Обърни внимание на малкитѣ капчици злато, които въ голѣмия жаръ ще се отдѣлятъ въ своето божествено начало.

Има една връзка, която те свързва съ живата свѣтлина, съ извора на вѣчната любовъ. Тя е свещената нишка, съ която си се спусналъ въ дълбинитѣ на живота.

Огдѣли отъ себе си това, което гори и изгаря и се вслушай въ свещената пѣсень на великия жрецъ, твоя учителъ, който ще те прекара презъ огънь, за да те пречисти.

ВЕСТИ И КНИГОПИСЬ

Окултизъмъ и медицина.

Изъ дейността на „Нѣмския съюзъ за природно лѣкуване“.

Централата на този съюзъ е въ Сорау. Той има клонове на много мѣста. Негови членове сж привърженицитѣ на природното лѣкуване, биохимията, хомеопатията, лѣчебния магнетизъмъ, фитотерапията и пр. Клоноветѣ му развиватъ усиленa дейность. За разлика отъ тенденциитѣ на другитѣ съюзи за природно лѣкуване, този съюзъ се стреми да насочи своитѣ членове къмъ окултизма, тъй като той изхожда отъ факта, че именно невидимитѣ течения и сили сж причина на голѣма частъ отъ заболяванията, а сжщо така представляватъ и мощенъ лѣчебенъ факторъ. По тѣзи въпроси предъ членоветѣ на съюза напоследъкъ е говорилъ Калеръ въ градоветѣ Сорау, Лаубанъ, Гьорлицъ, Лигницъ и пр. Въ всички тѣзи градове Калеръ е говорилъ на тема: „Окултизмътъ въ служба на страждущето човѣчество.“ Върху много въпроси на патологията и терапията сж хвърлили свѣтлина неговитѣ сказки. Отъ последнитѣ се видѣло ясно, какъ изучаването на така нареченитѣ невидими природни сили -обогатява нашето знание и може да ни помогне при лѣкуването на редъ болести по природенъ начинъ. Сказчикътъ е особено изтъкналъ връзката между психичния животъ на лицето и здравословното състояние на организма.

Окултна дейность въ Виена.

На 19 мартъ т. г. Калеръ е говорилъ по покана на обществото „Чехословашки спиритисти“ въ препълненъ салонъ на тема: „Духовни влияния въ народнитѣ движения“. На 21 мартъ е говорилъ отъ името на едно друго общество на тема: „На границата между този свѣтъ и отвждния“. Добъръ приемъ имали и дветѣ сказки.

Способноститѣ на г-жа Кети Гюндлъ.

Нейнитѣ способности сж описани подробно въ „Списание по парапсихология“. Съ своитѣ способности тя е обърнала вниманието на много кржгове въ Виена. Тя има способность да опредѣля болеститѣ на болнитѣ и мѣстото на болестята. Тя е имала чудесни случаи на излѣкувания, при което не е приемала никакво възнаграждение, и даже е подпомагала на беднитѣ болни. Доста лѣкари въ Виена се обръщатъ къмъ нея за поставяне на диагнози на по-трудно опредѣлимитѣ болести.

Духовно лѣкуване.

Излѣзла е въ Женева напоследѣкъ книга подѣ горното заглавие отъ В. Коси.

Основната идея на книжката е, че болестъта е изразъ на единъ недѣгъ въ душевния животъ, и за това онова, съ което трѣбва да почне всѣко истинско лѣкуване е едно пречистване въ областъта на мислитѣ, чувствата, желанията и пр., едно коренно новораждане въ съзнанието. Тогазъ лѣкуването може да стане бързо, понеже се акумулиратъ мощни животворни енергии въ астралното тѣло и по-висшитѣ членове на човѣшкото естество и тѣзи енергии после презъ етерния двойникъ се предаватъ на физичното тѣло и възстановяватъ хармонията му. На една сказка, държана отъ В. Коси по тѣзи въпроси, той билъ запитанъ: „Кои болести могатъ да бждатъ лѣкувани по духовенъ начинъ?“ Коси отговорилъ: „Всички болести могатъ да бждатъ лѣкувани по психиченъ начинъ, но всѣки не е въ състояние да бжде излѣкуванъ по този начинъ.“

Спиритически конгресъ въ Белгия.

Той ще се състои на Петдесетница и Св. Духъ (на 5 и 6 юний т. г.) въ Намюръ.

Метапсихически изследвания въ Лондонъ.

Д-ръ Ости, директоръ на Метапсихическия институтъ въ Парижъ, продължава опититѣ си въ Лондонъ.

Опититѣ на Теодоръ Вестерманъ отъ „Обществото за психични изследвания“ въ Лондонъ потвърждаватъ ланскитѣ резултати отъ изследванията на Д-ръ Ости и представляватъ тѣхно продължение.

Изъ дейността на проф. Хансъ Дришъ въ Германия.

Проф. Хансъ Дришъ, който посети София презъ мартъ т. г. и държа три сказки въ университета, е сътрудничалъ напоследѣкъ въ единъ специаленъ брой на голѣмия нѣмски седмичникъ „Die Woche“. Този брой е посветенъ на окултнитѣ науки.

Цикълъ сказки отъ Съръ Оливеръ Лоджъ.

Напоследѣкъ той е държалъ редица сквзки върху окултни въпроси. Деветата му сказка е била на тема: „Преживяване следъ смъртъта“. Тая му сказка е била предадена по радиото. Той заявилъ, че е положително убеденъ въ преживяването следъ смъртъта, като се основава на опита.

Опитности на леди Конанъ Дойлъ.

Интервюирана отъ единъ рапортьоръ на в. „Дейли Скечъ“, тя е заявила, че е била въ общение съ мжжа си и че получила отъ него съобщения, които се сбжднали.

Основаване на Чехословашки окултно-педагогически учителски съюз.

Подготвителният комитет за основаване на този съюз свиква учредително събрание за тая цел на 8 юлий т. г. въ Прага—Подолъ въ Дома на чехословашките учителки. Учредителното събрание ще има следния дневен редъ:

1. Докладъ за подготвителната работа презъ изтеклата уч. година
2. Изборъ на управителенъ съветъ.
3. Разни.

Учредителното събрание се открива въ 9 ч. с. Ако не присъствуватъ най-малко половината отъ поканените членове, то половинъ часъ следъ това събранието се открива, какъвто и да е броя на присъствающите. Веднага следъ организационната работа на учредителното събрание започва „курсъ по окултна педагогика“, въ който ще се развиятъ за сега следните теми:

1. „Животътъ на Коменски въ свѣтлината на мистичесизма“ отъ г-жа Паула Мудра.
2. Мисията на жената — отъ Д-ръ Йосифъ Волфъ, директоръ на библиотеката при пражкия народенъ музей.
3. „Грѣшките на днешното възпитание“ — отъ писателката и училишна директорка г-жа Мария Злабекъ.
4. „Щайнеровите училища“ — отъ Филадельфосъ Веберекъ, учителъ.
5. „Естествознанието въ нова свѣтлина“ — отъ Антонъ Брабекъ, учителъ.
6. „Нашата целъ“ — отъ Ладиславъ Фишеръ, учителъ.

Който желае да участвува въ този курсъ съ рефератъ, нека се отнесе до Ладиславъ Фишеръ, учителъ въ Страконицъ (Чехословашко).

Виждаме, че въ чужбина интересътъ на учителството къмъ окултната педагогика расте. Примѣрътъ на чехословашките учители е доста поучителенъ за насъ. Той показва тѣхния идеализъмъ, готовностъ и отзивчивостъ да изучатъ и приложатъ новите идеи. Време е нашето учителство да се заинтересува отъ въпросите на окултната педагогика. Последната се стреми чрезъ по-дълбоко изучаване на детската природа да дойде до методите, чрезъ които ще се разцвѣтатъ заложбите, които се криятъ въ детската душа и изобщо въ човѣка.

Жизнените лъчи.

Д-ръ Фово дьо Курмелъ е напечаталъ една нова книга „Изучаване на жизнените радиации“. Привеждаме следния пасажъ отъ нейния предговоръ:

„Всичко изпуска лъчи („радиира“). Приематъ ги за растенията, за микробите и пр. Нѣкои ги отричаха за човѣка, обаче съ „Метапсихиката“ на проф. Ш. Рише дойдоха до приемането имъ и за човѣка. Лѣкаритъ се интересуватъ отъ това. Говори се за „черната свѣтлина“ на Густавъ льо Бонъ, за лъчите на Бекерелъ и пр. Сега на дневенъ редъ за изучаване сж космичните влияния. Д-ръ Морисъ Форъ заедно съ Д-ръ Г. Сарду доказаха връзката между болестите и слън-

чевитѣ петна. А. Фортенъ ми е говорилъ по това отъ 1890 г. Звездитѣ и астрологията интересуваха въ това отношение много учени: Фламбаръ, Шоандръ, Д-ръ Хузелъ, Майаръ и неговото „Астрологично общество“, Камилъ Фламарионъ и неговото френско астрономично общество и пр.

Обаче споредъ менъ Д-ръ Жуль Реньолъ отъ Тулуза е най-подробно изучилъ този въпросъ: изучилъ е всички методи и радиации и е напечаталъ резултатитѣ въ „Côte d'Azur médicale“. Той е организиралъ и конгреси за тая цель. Работилъ е и съ багетисти (работещитѣ съ магическата пръчка). Радиациитѣ на течности и на метали презъ почвата сега се смѣта за неоспоримо. Азъ самъ съмъ присъствувалъ на подобни опити въ Дома на ученитѣ общества въ Парижъ въ 1910 година, ръководени отъ Густавъ льо Бонъ.

Комитетътъ за трансцендентална фотография, основанъ въ 1903 г. отъ Емануилъ Воше, е вече възнаградилъ съ успѣхъ трима изследователи: проф. Ф. Казамали (за неговитѣ изследвания върху мозъчнитѣ радиации), проф. Рафаелъ Дюбоа (за неговитѣ изследвания върху животната свѣтлина) и Жакъ Рислеръ.

Окултно-педагогическа сбирка въ Щутгартъ.

Тя се е състояла отъ 6 до 11 априлъ т. г. Презъ тая окултно-педагогическа седмица сж били четени реферати върху въпроситѣ на възпитанието и обучението, особено въ свръзка съ днешното време. Участващитѣ въ сбирката сж имали по този случай възможность да се разговарятъ съ учителитѣ въ Свободното валдорфско училище върху прилаганитѣ въ него методи. Сбирката се състояла въ помѣщението на самото училище. Презъ седмицата е имало изложба на ученически работи. Тая педагогическа сбирка била уредена по инициативата на учителството при Своб. Валд, училище.

* * * * *

Прогресъ и бѣдность.

отъ Хенри Джорджъ, изд. Посрѣдникъ. София, ул. 6 Септемврий № 3 Цѣна 150 лв.; за абонати на „Свобода“ и „Житно Зърно“ 110 лв.

Изследване причинитѣ на стопанскитѣ кризи и на бѣдността, която расте съ увеличението на богатството. Срѣдството за избавление.

Това е най-важното съчинение на Хенри Джорджъ, знаменитиятъ американски мислителъ, който създаде цѣла школа, цѣло движение за прокарване реформи въ данъчнитѣ системи и за освобождение на земята.

„Свѣтлината е за всички. Въздухътъ е за всички. И земята трѣбва да бжде за всички“.

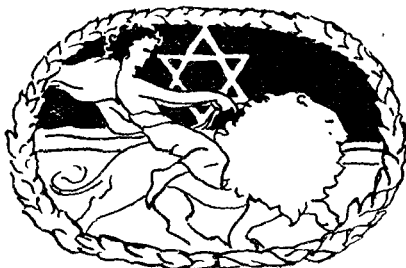
Всѣки човѣкъ родилъ се на тази планета има свещено право върху земята, тъй както върху свѣтлината, въздуха и водата. Да се отнеме земята на човѣка, значи да се обрече на вѣчно робство. Частната собственостъ върху земята е голѣма неправда, понеже земята човѣкъ не я създалъ, следователно и нѣма право да я владѣе. Човѣкъ

има право да владѣе и да разполага съ продуктите на своя трудъ. За да се изправятъ две неправди — а именно: несправедливото владение на земята и ползуване отъ рентата на земята безъ всѣкакъвъ трудъ; и несправедливото облагане съ прѣки и косвени данѣци труда на човѣка. Х. Джорджъ препоръчва единиятъ данѣкъ, който въ сжщностъ не е данѣкъ, а възвръщане рентата отъ земята — на обществото. Да се замѣнятъ всички други данѣци съ единиятъ данѣкъ — това значи да се освободятъ всички хора отъ косвените данѣци, бѣдните и отъ прѣки, а да се обложатъ рентиерите, които безъ всѣкакъвъ трудъ печелятъ милиони. Примѣръ — на ул. Мария Луиза за нѣколко дюкяни Х. У. получава 2,000,000 наемъ. Защо? Защото мѣстото е ценно. Това мѣсто, купено преди 50 г., струвало хилядо пжти по-малко. Ето защо разликата отъ ценността трѣбва да се върне на обществото, защото тя принадлежи на обществото. Прокара се нѣкжде желѣзница — трамвай. Мѣстата покрай желѣзницата или трамвая веднага ставатъ двойно и тройно по-сжжни, безъ стопаните да сж вложили нѣкакъвъ трудъ. Ето тѣзи доходи отъ земята безъ трудъ, които сж плодъ на културните придобивки на цѣлото общество, трѣбва да се върнатъ пакъ на обществото.

Все пакъ никога не трѣбва да забравяме, че за прокарване правдата и любовта въ живота — нужно е пробуждане на съзнанието, ново отношение къмъ живота, нужна е любовъ къмъ всички. Само нови хора, съ ново съзнание могатъ да осжществятъ новите идеи. Х. Джорджъ вѣрва въ силата на Истината. Препоръчваме горещо книгата.

ВАЖНО СЪОБЩЕНИЕ ДО АБОНАТИТЕ.

Молимъ абонатите да побързатъ и веднага съ получаването на настоящата книжка да издължатъ абонамента си. Съ това много ще се улесни списанието и ще се подкрепи идеята, за която то ратува.

Le Maître parle. L'Âme.

La séparation de l'âme humaine d'avec Dieu constitue un des moments les plus sublimes dans la Création. Dans le monde angélique, cette séparation est connue sous la dénomination de „l'aurore de l'âme humaine“.

L'âme, au sortir de sa source primordiale, est un rayon divin; il entre dans l'incommensurable univers pour y accomplir l'œuvre qui lui incombe. L'âme est éternelle. Elle est éternelle ainsi que Dieu est éternel. Les âmes humaines n'existent pas séparément de Dieu. Elles existent avec Lui dans l'éternité. Elles existent ensemble, elles vivent d'une et même vie mais elles ne sont pas semblables, elles diffèrent. Et ce lien éternel entre les âmes, qui sont en grand nombre, est dû à ceci, que Dieu est „Un“.

L'homme est une âme vivante ayant la possibilité de vivre et de ressentir la vie éternelle et d'acquérir ce qu'elle veut: une vie raisonnable et heureuse.

Et „tout“ se trouve déposé en cette âme.

Et chaque homme doit reconnaître qu'il est une âme vivante et raisonnable.

Et si cette idée—qu'ils sont des âmes—n'est pas profondément ancrée dans la conscience des hommes et des femmes, s'ils se reconnaissent uniquement comme des intellects et des cœurs, comme des hommes et des femmes, ils n'arriveront à rien. Toutes ces formes de la conscience, toutes ces méthodes ont été expérimentées.

Mais s'ils inscrivent dans leur conscience: „Nous sommes des âmes vivantes et raisonnables“, ils feront entrer quelque chose de nouveau dans leur vie, ils lui donneront une nouvelle direction. Parce que, si nous prenons en considération le développement actuel de l'homme, nous reconnaitrons qu'il n'y a pas d'état plus élevé que celui de l'âme. Cet état porte en soi toutes les conditions, toutes les possibilités de l'Amour Divin.

Dieu ne peut s'exprimer que dans l'âme et c'est en elle seulement qu'Il peut se manifester dans toute sa plénitude. L'Amour ne peut pleinement s'exprimer que par l'âme

Si vous exprimez votre amour par le cœur, il ne sera qu'à demi exprimé.

Si vous l'exprimez par votre intellect, il ne sera également qu'à demi exprimé.

Et toutes les faiblesses dans le monde proviennent précisément de ce qui se fait „à demi“.

Jusqu'à présent, l'âme humaine se formait en bourgeon; mais la voilà sur le point d'être un bouton achevé.

Dans notre époque, ce bouton commence à s'ouvrir.

Le moment où ce „bouton-âme“ s'ouvre est l'un des plus augustes dans le Cosmos et il s'appelle „l'épanouissement de l'âme humaine“.

Et tous les Êtres élevés dans le monde divin attendent, haletants, l'éclosion de l'âme humaine. Le vase dans lequel cette âme s'épanouira brillera de toute sa beauté et Dieu y déversera sa Lumière et son Amour. Et dans l'âme humaine se trouve une beauté comme il ne s'en trouve dans aucun autre être du monde.

Cette beauté n'est comparable à rien. Et Dieu Lui-même se réjouit lorsqu'Il considère la forme de l'âme humaine.

Tous les anges, tous les serviteurs de Dieu s'empressent autour de cette âme qui est près d'éclorre. Ils attendent cette éclosion de temps immémorial afin de goûter de son nectar.

Et en venant vers elle, ils apporteront la nouvelle culture que j'appelle „la Culture de l'Amour“. Lorsque le Christ descendit sur la terre, c'était notamment pour venir en aide à l'âme humaine. Parce que, dans le monde, il y a des âmes vivantes et raisonnables qui veulent s'élever et vivre d'une vie consciente.

Et pour l'âme humaine qui veut s'élever, il n'y a rien d'impossible.

Et seulement les âmes qui aiment, les âmes qui brillent peuvent aider les autres âmes. Elles ont terminé leurs épreuves sur la terre. La conscience divine est éveillée en elles. Et voilà pourquoi elles ne cherchent pas à quitter la terre. Elles disent: „Nous vivrons maintenant sur la terre, peu importe dans quelles conditions; nous vivrons ainsi que Dieu le veut. Nous comprenons maintenant comment il faut vivre. Tu aimeras l'âme de l'homme — c'est en cela que consiste la vraie morale.

Mais celui qui veut s'occuper de l'âme humaine doit être éminemment intelligent. Il doit comprendre les processus profonds qui s'y accomplissent.

L'âme humaine est d'une telle profondeur.

En réalité, l'âme humaine se trouve en dehors de notre monde.

L'âme n'est pas de ce monde.

Il n'y en a qu'une petite projection sur la terre.

Elle vient parfois, pour un certain temps, en qualité d'hôte de l'intellect et du cœur.

Et quand l'âme visite l'homme, il devient grand, il se sent inspiré, il est plein de noblesse.

Lorsqu'elle se retire, il redevient un homme ordinaire.

Toutes les grandes pensées, tous les désirs purs découlent de cette source: l'âme.

L'âme, elle, puise à une autre source: l'esprit humain.

L'esprit humain s'abreuve à une source encore plus élevée: l'Esprit Divin.

Et l'Esprit Divin s'abreuve à la source suprême: l'Absolu, l'Esprit inconnu de la Création dont on ne sait rien.

Ainsi donc, rappelle-toi:

Tu es une âme, pas un corps.

Tu es une âme, qui a été conçue, un jour, dans l'Esprit Divin, qui a été conçue dans l'Amour.

Maintenant ton âme est déjà un bouton qui attend le moment de s'ouvrir.

Sois profondément concentré sur ton âme car c'est un des plus sublimes moments de la vie.

Et tu t'ouvriras pour l'Auguste Soleil qui baigne de sa lumière tout le Monde Divin.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	Добрата постѣпка.	
Ели	Хлѣбъ нашъ.	
г.	Прѣсти.	
Емилъ Петерсъ	За веждитѣ.	
Боянъ Боевъ	Сънътъ като обновителенъ процесъ.	О
Аверуни	Тайната на страданията.	О
Д. Атанасова	Жената днесъ и утре.	
К. Ик.	Най-новото въ музиката.	
Учителтъ говори:	Правдата.	
Ели	Изъ нашия животъ. Една пролѣтна утринъ на	
	Изгрѣва.	
* * *	Емануилъ Сведенборгъ.	
Луиджи Белоти	На Учителя на Всем. Бѣло Братство въ София.	
* * *	Изъ Живото слово.	
Теофана	Това нарича се любовъ. Двата пѣтя.	
Д. Антонова	Пѣсень на нивитѣ.	
Ем. п. Димитровъ	Сведенборгъ.	
* * *	Вести	
Le Maître parle.	La Sagesse.	

S O M M A I R E

* * *	La bonne action.
Eli	Notre pain.
g.	Les doigts.
Emil Peters	Des sourcils.
Boïan Boëff	Le sommeil comme un processus de renouvellement.
Avérouni	Le secret de la souffrance.
D. Atanassova.	La femme d'aujourd'hui et de demain.
K. Ik.	Le plus nouveau dans la musique.
Le Maître parle:	La Justice.
Eli	De notre vie. Un matin de printemps à „Izgrew.“
* * *	Emmanuel Svédénborg.
Luigi Bellotti.	An Maître de la Fraternité Blanche Universelle à Sofia.
* * *	De la Parole vivante.
Théophane	Cela s'appelle l'Amour. Les deux voies.
D. Antonova	La chanson des champs.
Em. Dimitroff	Svédénborg.
* * *	Nouvelles.
Le Maître parle:	La Sagesse.